

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/852 z dnia 17 maja 2017 r. w sprawie rtęci oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1102/2008⁽¹⁾ 1

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/853 z dnia 17 maja 2017 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni⁽¹⁾ 22

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenia w sprawie kontroli urzędowych) (Dz.U. L 95 z 7.4.2017) 40

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniającego dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz.U. L 171 z 29.6.2016) 41

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2017/852**z dnia 17 maja 2017 r.****w sprawie rtęci oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1102/2008****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rtęć jest substancją bardzo toksyczną, stanowiącą globalne i poważne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, w tym również w postaci metylortęci obecnej w rybach i owocach morza oraz w ekosystemach i organizmach dzikiej fauny i flory. Ze względu na transgraniczny charakter zanieczyszczenia rtęcią, od 40 % do 80 % całkowitej depozycji rtęci w Unii pochodzi spoza Unii. Uzasadnione jest więc podjęcie działań na poziomie lokalnym, regionalnym, krajowym i międzynarodowym.
- (2) Większość emisji rtęci i powiązanego z nimi ryzyka narażenia wynikają z działalności człowieka, takiej jak podstawowe wydobywanie i przetwarzanie rtęci, stosowanie rtęci w produktach i procesach przemysłowych, tradycyjne wydobywanie i przetwarzanie złota na małą skalę, spalanie węgla oraz gospodarowanie odpadami rtęciowymi.
- (3) Siódmy program działań w zakresie środowiska przyjęty decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE ⁽³⁾ ustanawia cel długoterminowy, jakim jest nietoksyczne środowisko, oraz przewiduje w tym celu, że niezbędne jest podjęcie działań zapewniających do 2020 r. minimalizację znaczących negatywnych skutków chemikaliów dla zdrowia ludzkiego i środowiska.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 19.8.2016, s. 122.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2017 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 25 kwietnia 2017 r.⁽³⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).

- (4) Określona w komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2005 r. „Strategia Wspólnoty w zakresie rtęci”, zmieniona w dniu 7 grudnia 2010 r. (zwana dalej „strategią”), ma na celu ograniczenie, a jeżeli to możliwe, całkowite wyeliminowanie globalnego antropogenicznego uwalniania rtęci do atmosfery, wody i gruntu.
- (5) W ciągu ostatnich 10 lat w Unii poczyniono znaczące postępy w dziedzinie gospodarowania rtęcią w następstwie przyjęcia strategii oraz szeregu środków dotyczących emisji rtęci, podaży, popytu, a także wykorzystania nadwyżek i zapasów rtęci oraz gospodarowania nimi.
- (6) Strategia zaleca, aby wynegocjowanie i zawarcie prawnie wiążącego instrumentu międzynarodowego dotyczącego rtęci stało się priorytetem, ponieważ działanie samej Unii samo nie może zagwarantować skutecznej ochrony obywateli Unii przed negatywnymi skutkami rtęci dla zdrowia.
- (7) Unia i 26 państw członkowskich podpisały konwencję z Minamaty w sprawie rtęci z 2013 r. (zwaną dalej „konwencją”). Dwa państwa członkowskie, które nie podpisały konwencji – Estonia i Portugalia – oświadczyły, że zobowiązują się do jej ratyfikowania. Unia i wszystkie jej państwa członkowskie są zatem zobowiązane do zawarcia, transpozycji i wykonania konwencji.
- (8) Szybkie zatwierdzenie konwencji przez Unię oraz jej ratyfikacja przez państwa członkowskie zachęci największych światowych użytkowników i emitentów rtęci, którzy są sygnatariuszami konwencji, do jej ratyfikowania i wykonania.
- (9) Niniejsze rozporządzenie powinno uzupełniać dorobek prawny Unii oraz ustanowić przepisy potrzebne do zapewnienia pełnego dostosowania dorobku prawnego Unii do konwencji, tak aby umożliwić Unii i jej państwom członkowskim, odpowiednio, zatwierdzenie lub ratyfikację oraz wykonanie konwencji.
- (10) Podjęcie przez Unię dalszych działań, wychodzących poza wymogi określone w konwencji, otworzyłoby drogę, podobnie jak w przypadku rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1102/2008 ⁽¹⁾, produktom i procesom beztęciowym.
- (11) Zgodnie z art. 193 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody dla państw członkowskich w utrzymaniu lub wprowadzaniu bardziej rygorystycznych środków ochronnych, pod warunkiem że środki te są zgodne z traktatami i że zostały one notyfikowane Komisji.
- (12) Zakaz wywozu rtęci ustanowiony w rozporządzeniu (WE) nr 1102/2008 należy uzupełnić o ograniczenia dotyczące przywozu rtęci, które różnią się w zależności od źródła, planowanego wykorzystania oraz miejsca pochodzenia rtęci. Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ powinno nadal mieć zastosowanie do przywozu odpadów rtęciowych, w szczególności w odniesieniu do uprawnień przyznanych w tym rozporządzeniu właściwym organom.
- (13) Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące przywozu rtęci i mieszanin rtęci do Unii mają na celu zapewnienie spełnienia przez Unię i państwa członkowskie zobowiązań wynikających z konwencji w zakresie handlu rtęcią.
- (14) Należy zakazać wywozu, przywozu i produkcji szeregu produktów z dodatkiem rtęci odpowiadających za znaczący odsetek wykorzystania rtęci i związków rtęci w Unii i na świecie.
- (15) Niniejsze rozporządzenie powinno stosować się bez uszczerbku dla mającego zastosowanie dorobku prawnego Unii, który ustanawia surowsze wymogi dotyczące produktów z dodatkiem rtęci, w tym w odniesieniu do maksymalnej zawartości rtęci.
- (16) Należy stopniowo wycofywać rtęć i związki rtęci z procesów produkcyjnych, a w tym celu należy zapewnić zachęty do badań nad substancjami będącymi alternatywą dla rtęci, nieszkodliwymi lub przynajmniej mniej niebezpiecznymi dla środowiska i zdrowia ludzi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1102/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie zakazu wywozu rtęci metalicznej, niektórych związków i mieszanin rtęci oraz bezpiecznego składowania rtęci metalicznej (Dz.U. L 304 z 14.11.2008, s. 75).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1).

- (17) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ zakazuje – od dnia 10 października 2017 r. – produkcji, wprowadzania do obrotu i stosowania pięciu związków fenylortęci, o których wiadomo, że są stosowane, głównie jako katalizator, w produkcji poliuretanu. Stosowanie innych katalizatorów zawierających rtęć w produkcji poliuretanu również powinno być zakazane od dnia 1 stycznia 2018 r.
- (18) Należy stopniowo zaprzestawać produkcji alkoholów z wykorzystaniem rtęci jako elektrody i jak najszybciej zastąpić taki proces produkcyjny wykonalnymi bezrtęciowymi procesami produkcyjnymi. W przypadku niedostępności odpowiednich bezrtęciowych procesów produkcyjnych należy określić warunki działalności w odniesieniu do produkcji metanolu lub etanolu sodu lub potasu z wykorzystaniem rtęci. Należy przyjąć środki służące ograniczeniu stosowania rtęci, tak aby stopniowo zaprzestawać jego stosowania w takiej produkcji możliwie najszybciej, a w każdym razie przed dniem 1 stycznia 2028 r.
- (19) Produkcja i wprowadzanie do obrotu nowych produktów z dodatkiem rtęci oraz wykorzystanie nowych procesów produkcyjnych wykorzystujących rtęć lub związki rtęci spowodowałyby zwiększenie stosowania rtęci i związków rtęci oraz wzrost emisji rtęci w Unii. Taka nowa działalność powinna zatem zostać zakazana, chyba że ocena wykaże, że nowy produkt z dodatkiem rtęci lub nowy proces produkcyjny przyniosłby znaczące korzyści dla środowiska lub zdrowia raz że nie stanowią one znaczącego zagrożenia dla środowiska ani dla zdrowia ludzkiego, a także że nie są dostępne wykonalne pod względem technicznym bezrtęciowe alternatywy przynoszące takie korzyści.
- (20) Stosowanie rtęci i związków rtęci w tradycyjnym wydobywaniu i przetwarzaniu złota na małą skalę odpowiada za znaczący odsetek zużycia i emisji rtęci na świecie oraz przynosi negatywne skutki zarówno społecznościom lokalnym, jak i na poziomie globalnym. Takie stosowanie rtęci i związków rtęci powinno zatem zostać zakazane na mocy niniejszego rozporządzenia i powinno być regulowane na poziomie międzynarodowym. Bez uszczerbku dla zakazu takich zastosowań oraz w uzupełnieniu do wdrażanych przez państwa członkowskie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji za naruszenia niniejszego rozporządzenia, należy również przewidzieć plan krajowy na wypadek częstszych niż jedynie sporadycznych przypadków naruszania tego zakazu, aby rozwiązać problem tradycyjnego wydobywania i przetwarzania złota na małą skalę z wykorzystaniem amalgamacji przy użyciu rtęci w celu otrzymania złota z rudy.
- (21) Stosowanie amalgamatu stomatologicznego odpowiada za największe zużycie rtęci w Unii i jest znaczącym źródłem zanieczyszczenia. Dlatego też należy stopniowo ograniczać stosowanie amalgamatu stomatologicznego zgodnie z konwencją i planami krajowymi w oparciu w szczególności o środki wymienione w załączniku A część II do konwencji. Komisja powinna dokonać oceny wykonalności stopniowego zaprzestawania stosowania amalgamatu stomatologicznego w perspektywie długoterminowej, najlepiej do 2030 r., oraz przygotować sprawozdanie na ten temat, z uwzględnieniem planów krajowych wymaganych na mocy niniejszego rozporządzenia i przy pełnym poszanowaniu kompetencji państw członkowskich w dziedzinie organizacji i świadczenia usług zdrowotnych i opieki medycznej. Ponadto należy przyjąć szczególne profilaktyczne środki ochrony zdrowia w odniesieniu do podatnych na zagrożenia grup ludności, takich jak dzieci oraz kobiety ciężarne lub karmiące piersią.
- (22) Należy dopuścić do stosowania jedynie amalgamatu stomatologicznego w formie kapsułkowanej w odmierzonej dawce, a stosowanie separatorów amalgamatu w gabinetach stomatologicznych, w których stosuje się amalgamat stomatologiczny lub wypełnienia z amalgamatu stomatologicznego, lub w którym usuwa się zęby zawierające takie wypełnienia, powinno być obowiązkowe, aby zapewnić ochronę lekarzy dentystów i pacjentów przed narażeniem na działanie rtęci oraz w celu zapewnienia, aby powstałe odpady były zbierane i unieszkodliwiane zgodnie z należytą gospodarką odpadami oraz aby w żadnych okolicznościach nie były uwalniane do środowiska. Dlatego też należy zakazać lekarzom dentystom stosowania rtęci w formie niekapsułkowanej. Kapsułki amalgamatu, takie jak opisane w normach europejskich EN ISO 13897:2004 i EN ISO 24234:2015, są uważane za odpowiednie do użytku przez lekarzy dentystów. Ponadto należy określić minimalną skuteczność separatorów amalgamatu pod względem poziomu zatrzymywania. Zgodność separatorów amalgamatu powinna być określana według odpowiednich norm, takich jak norma europejska EN ISO 11143:2008. Z uwagi na wielkość podmiotów gospodarczych z sektora stomatologii, których dotyczy ta zmiana, należy zapewnić wystarczający okres czasu na dostosowanie się do nowych wymogów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

- (23) Szkolenia dla studentów stomatologii i lekarzy dentystów dotyczące stosowania bezrtęciowych alternatyw, w szczególności dla grup ludności podatnych na zagrożenia, takich jak dzieci i kobiety ciężarne lub karmiące piersią, a także prowadzenie badań i innowacje w dziedzinie zdrowia jamy ustnej w celu podniesienia poziomu wiedzy na temat istniejących materiałów i technik rekonstrukcji oraz w celu tworzenia nowych materiałów, mogą pomóc w ograniczeniu stosowania rtęci.
- (24) Do końca 2017 r. w Unii powstanie ponad 6 000 ton metrycznych płynnych odpadów rtęciowych, głównie w wyniku obowiązkowego wycofania z eksploatacji ogniw rtęciowych w przemyśle chloro-alkalicznym zgodnie z decyzją wykonawczą Komisji 2013/732/UE ⁽¹⁾. Ze względu na ograniczone dostępne zdolności konwersji odpadów płynnej rtęci, w niniejszym rozporządzeniu należy nadal zezwolić na czasowe składowanie płynnych odpadów rtęciowych przez okres wystarczający do zapewnienia konwersji, a w stosownych przypadkach zestalenia wszystkich wytworzonych odpadów tego rodzaju. Takie składowanie powinno być prowadzone zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie Rady 1999/31/WE ⁽²⁾.
- (25) Ponieważ rtęć jest substancją niezwykle niebezpieczną w stanie płynnym, należy zakazać stałego składowania, bez uprzedniej obróbki, odpadów rtęciowych, ze względu na zagrożenia związane z takim unieszkodliwianiem. Należy zatem poddać odpady rtęciowe odpowiedniej konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleniu przed trwałym składowaniem. W tym celu, a także w celu zmniejszenia powiązanych zagrożeń, państwa członkowskie powinny uwzględnić wytyczne techniczne dotyczące rtęci określone w Konwencji bazylijskiej o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych.
- (26) Aby zapewnić właściwe wykonywanie przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących odpadów, należy podjąć środki zapewniające skuteczny system identyfikowalności w całym łańcuchu gospodarowania odpadami rtęciowymi, wymagającymi od producentów rtęci i operatorów obiektów gospodarowania odpadami, którzy składują i przetwarzają takie odpady, ustanowienia rejestru informacji jako elementu dokumentacji prowadzonej zgodnie z wymogami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE ⁽³⁾.
- (27) Konwencja zobowiązuje Strony, aby dążyły do opracowania odpowiednich strategii identyfikacji i oceny terenów zanieczyszczonych rtęcią lub związkami rtęci. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE ⁽⁴⁾ wymaga od operatorów instalacji przemysłowych przeciwdziałania zanieczyszczeniu gruntu. Ponadto dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁾ wymaga od państw członkowskich przeciwdziałania zanieczyszczeniu gruntu, jeżeli ma ono negatywny wpływ na stan jednolitej części wód. Dlatego też Komisja i państwa członkowskie powinny prowadzić wymianę informacji, aby dzielić się doświadczeniami z inicjatyw i środków podejmowanych na poziomie krajowym.
- (28) Aby odzwierciedlić obecną wiedzę naukową na temat zagrożeń związanych z metylortęcią, przy okazji przeglądu niniejszego rozporządzenia Komisja powinna dokonać oceny obecnych wartości pobrania niestanowiącego zagrożenia dla zdrowia i ustalić nowe bezpieczne dla zdrowia wartości odniesienia dla rtęci.
- (29) W celu dostosowania prawodawstwa unijnego do decyzji Konferencji Stron konwencji popartych przez Unię w drodze decyzji Rady przyjętej zgodnie z art. 218 ust. 9 TFUE, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmian załączników do niniejszego rozporządzenia oraz w odniesieniu do przedłużania dozwolonego okresu tymczasowego składowania odpadów rtęciowych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽⁶⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2013/732/UE z dnia 9 grudnia 2013 r. ustanawiająca konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik (BAT) zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych, w odniesieniu do produkcji chloro-alkalicznej (Dz.U. L 332 z 11.12.2013, s. 34).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182 z 16.7.1999, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (30) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do określania form przywozu i wywozu, określania wymogów technicznych dotyczących bezpiecznego dla środowiska tymczasowego składowania rtęci, związków rtęci i mieszanin rtęci, zakazu lub zezwolenia dotyczącego nowych produktów z dodatkiem rtęci oraz procesów produkcyjnych wykorzystujących rtęć lub związki rtęci, a także obowiązków sprawozdawczych, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾.
- (31) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie do naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić ich wdrożenie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (32) Ze względu na charakter i zakres zmian, które należy wprowadzić do rozporządzenia (WE) nr 1102/2008, oraz w celu zwiększenia pewności prawa, jasności, przejrzystości oraz dla uproszczenia przepisów, rozporządzenie to należy uchylić.
- (33) Aby właściwe organy państw członkowskich i podmioty gospodarcze, których dotyczy niniejsze rozporządzenie, miały wystarczający czas na dostosowanie się do nowego systemu ustanowionego na mocy niniejszego rozporządzenia, powinno ono mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2018 r.
- (34) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i środowiska przed antropogenicznymi emisjami i uwolnieniami rtęci i związków rtęci, między innymi za pomocą zakazu wywozu i przywozu rtęci i produktów z dodatkiem rtęci, ograniczeń dotyczących stosowania rtęci w procesach produkcyjnych, produktach, w tradycyjnym wydobywaniu i przetwarzaniu złota na małą skalę oraz w amalgamacie stomatologicznym, a także poprzez obowiązki mające zastosowanie do odpadów rtęciowych, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na transgraniczny charakter zanieczyszczeń rtęcią i charakter środków, jakie mają zostać podjęte, możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i cel

Niniejsze rozporządzenie ustanawia środki i warunki dotyczące stosowania i składowania rtęci, związków rtęci i mieszanin rtęci, oraz handlu nimi, a także produkcji i stosowania produktów z dodatkiem rtęci oraz handlu nimi, jak również gospodarowania odpadami rtęciowymi, w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i środowiska przed antropogenicznymi emisjami i uwolnieniami rtęci i związków rtęci.

Państwa członkowskie mogą, w stosownych przypadkach, stosować wymogi surowsze, niż wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, zgodnie z TFUE.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „rtęć” oznacza rtęć metaliczną (Hg, CAS RN 7439-97-6);
- 2) „związek rtęci” oznacza jakąkolwiek substancję składającą się z atomów rtęci oraz jednego lub większej liczby atomów innego pierwiastka chemicznego, która może zostać rozdzielona na poszczególne składniki wyłącznie w drodze reakcji chemicznych;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- 3) „mieszanina” oznacza mieszaninę lub roztwór składający się z dwóch lub większej liczby substancji;
- 4) „produkt z dodatkiem rtęci” oznacza produkt lub składnik produktu, który zawiera rtęć lub związki rtęci dodane do niego celowo;
- 5) „odpady rtęciowe” oznaczają rtęć metaliczną, którą zakwalifikowano jako odpady zgodnie z art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE;
- 6) „wywóz” oznacza którykolwiek z poniższych:
 - a) ostateczny lub czasowy wywóz rtęci, związków rtęci i mieszanin rtęci oraz produktów z dodatkiem rtęci spełniających warunki art. 28 ust. 2 TFUE;
 - b) powrotny wywóz rtęci, związków rtęci i mieszanin rtęci oraz produktów z dodatkiem rtęci niespełniających warunków określonych w art. 28 ust. 2 TFUE, które objęte są procedurą celną inną niż zewnętrzna procedura tranzytu unijnego dla przepływu towarów przez obszar celny Unii;
- 7) „przywóz” oznacza fizyczne wprowadzenie na obszar celny Unii rtęci, związków rtęci i mieszanin rtęci oraz produktów z dodatkiem rtęci objętych procedurą celną inną niż zewnętrzna procedura tranzytu unijnego dla przepływu towarów przez obszar celny Unii;
- 8) „unieszkodliwianie” oznacza unieszkodliwianie zdefiniowane w art. 3 pkt 19 dyrektywy 2008/98/WE;
- 9) „wydobycie podstawowe rtęci” oznacza wydobycie, w ramach którego podstawowym poszukiwanym materiałem jest rtęć;
- 10) „konwersja” oznacza chemiczną zmianę stanu fizycznego rtęci ze stanu płynnego do siarczku rtęci lub porównywalnego związku chemicznego co najmniej równie stabilnego i co najmniej równie mało rozpuszczalnego w wodzie oraz niestanowiącego większego zagrożenia dla środowiska lub zdrowia niż siarczki rtęci.
- 11) „wprowadzenie do obrotu” oznacza odpłatne lub wolne od opłat dostarczenie lub udostępnienie na rzecz osoby trzeciej. Przywóz uznaje się za wprowadzenie do obrotu.

ROZDZIAŁ II

OGRODZENIA W HANDLU I PRODUKCJI DOTYCZĄCE RTĘCI, ZWIĄZKÓW RTĘCI, MIESZANIN RTĘCI ORAZ PRODUKTÓW Z DODATKIEM RTĘCI

Artykuł 3

Ogrodzenia wywozowe

1. Zakazuje się wywozu rtęci.
2. Wywozu związków rtęci i mieszanin rtęci wymienionych w załączniku I zakazuje się od dat określonych w tym załączniku.
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 zezwala się na wywóz związków rtęci wymienionych w załączniku I przeznaczonych do badań na skalę laboratoryjną lub do analiz laboratoryjnych.
4. Zakazuje się wywozu, do celów odzysku rtęci, związków rtęci i mieszanin rtęci, które nie są objęte zakazem określonym w ust. 2.

Artykuł 4

Ogrodzenia przywozowe

1. Zakazuje się przywozu rtęci i przywozu mieszanin rtęci wymienionych w załączniku I, w tym odpadów rtęciowych z jakichkolwiek dużych źródeł, o których mowa w art. 11 lit. a)–d), do celów innych niż unieszkodliwianie odpadów. Taki przywóz w celu unieszkodliwiania odpadów jest dozwolony tylko wtedy, gdy państwo wywozu nie ma dostępu do dostępnych zdolności konwersji na własnym terytorium.

Bez uszczerbku dla art. 11 oraz na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu zezwala się na przywóz rtęci i przywóz mieszanin rtęci wymienionych w załączniku I, do zastosowania dozwolonego w państwie członkowskim, w przypadku gdy państwo członkowskie przywozu wydało pisemną zgodę na taki przywóz w jednym z następujących przypadków:

- a) państwo wywozu jest Stroną konwencji, a wywożona rtęć nie pochodzi z wydobycia podstawowego rtęci zakazanego na mocy art. 3 ust. 3 i 4 konwencji; lub
- b) państwo wywozu niebędące Stroną konwencji przedstawiło zaświadczenie potwierdzające, że rtęć nie pochodzi z wydobycia podstawowego rtęci.

Bez uszczerbku dla wszelkich środków krajowych przyjętych zgodnie z TFUE, zastosowanie dozwolone zgodnie z prawodawstwem unijnym uważa się za zastosowanie dozwolone w danym państwie członkowskim do celów niniejszego ustępu.

2. Zakazuje się przywozu mieszanin rtęci nieobjętych zakresem ust. 1 oraz związków rtęci, do celów odzysku rtęci.
3. Zakazuje się przywozu rtęci do zastosowania w tradycyjnym wydobyciu i przetwarzaniu złota na małą skalę.
4. W przypadku gdy przywóz odpadów rtęciowych jest dozwolony zgodnie z niniejszym artykułem, rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 nadal ma zastosowanie w uzupełnieniu do wymogów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 5

Wywóz, przywóz i produkcja produktów z dodatkiem rtęci

1. Bez uszczerbku dla surowszych wymogów określonych w innych mających zastosowanie przepisach prawodawstwa unijnego, zakazuje się wywozu, przywozu i produkcji w Unii produktów z dodatkiem rtęci określonych w załączniku II od dat określonych w tym załączniku.
2. Zakaz ustanowiony w ust. 1 nie ma zastosowania do któregośkolwiek z poniższych produktów z dodatkiem rtęci:
 - a) produkty, które są istotne dla ochrony ludności i zastosowań militarnych;
 - b) produkty służące do badań, do kalibracji instrumentów lub wykorzystywane jako wzorce odniesienia.

Artykuł 6

Formularze przywozowe i wywozowe

Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych decyzje w sprawie formularzy, które mają być stosowane do celów wykonania art. 3 i 4. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

ROZDZIAŁ III

OGRANICZENIA DOTYCZĄCE STOSOWANIA I SKŁADOWANIA RTĘCI, ZWIĄZKÓW RTĘCI I MIESZANIN RTĘCI

Artykuł 7

Działalność przemysłowa

1. Zakazuje się stosowania rtęci i związków rtęci w procesach produkcyjnych wymienionych w załączniku III część I od dat określonych w tej części tego załącznika.
2. Stosowanie rtęci i związków rtęci w procesach produkcyjnych wymienionych w załączniku III część II jest dozwolone tylko zgodnie z warunkami określonymi w tej części tego załącznika.
3. Tymczasowe składowanie rtęci i związków rtęci oraz mieszanin rtęci wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia musi być prowadzone w sposób bezpieczny dla środowiska, przy zachowaniu progów oraz zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE ⁽¹⁾ i w dyrektywie 2010/75/UE.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi, zmieniająca, a następnie uchylająca dyrektywę Rady 96/82/WE (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 1).

Aby zapewnić jednolite stosowanie obowiązku ustanowionego w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające wymogi techniczne dotyczące bezpiecznego dla środowiska tymczasowego składowania rtęci, związków rtęci i mieszanin rtęci, zgodnie z decyzjami przyjmowanymi przez Konferencję Stron konwencji zgodnie z art. 10 ust. 3 i art. 27 konwencji, pod warunkiem że Unia poparła daną decyzję w drodze decyzji Rady przyjętej zgodnie z art. 218 ust. 9 TFUE. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Nowe produkty z dodatkiem rtęci i nowe procesy produkcyjne

1. Podmioty gospodarcze nie mogą produkować ani wprowadzać do obrotu produktów z dodatkiem rtęci, które nie były produkowane przed dniem 1 stycznia 2018 r. (zwanych dalej „nowymi produktami z dodatkiem rtęci”), chyba że zezwolono im na to w drodze decyzji podjętej zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu lub jest to dozwolone zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/65/UE⁽¹⁾.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania do któregokolwiek z poniższych:

- a) sprzętu niezbędnego do ochrony podstawowych interesów państw członkowskich w zakresie bezpieczeństwa, w tym broni, amunicji oraz materiałów wojskowych przeznaczonych wyłącznie do celów wojskowych;
 - b) sprzętu przeznaczonego do wysłania w przestrzeń kosmiczną;
 - c) usprawnień technicznych lub przeprojektowania produktów z dodatkiem rtęci, które były produkowane przed dniem 1 stycznia 2018 r., pod warunkiem że takie usprawnienia lub przeprojektowanie prowadzą do zmniejszenia wykorzystania rtęci w tych produktach.
2. Podmioty gospodarcze nie mogą stosować procesów produkcyjnych wykorzystujących rtęć lub związki rtęci, które nie były procesami stosowanymi przed dniem 1 stycznia 2018 r. (zwanych dalej „nowymi procesami produkcyjnymi”), chyba że zezwolono im na to w drodze decyzji przyjętej zgodnie z ust. 6.

Akapit pierwszy niniejszego ustępu nie ma zastosowania do procesów produkcyjnych lub stosowania produktów z dodatkiem rtęci innych niż te, które są objęte zakazem ustanowionym w ust. 1.

3. W przypadku gdy podmiot gospodarczy zamierza ubiegać się o wydanie decyzji zgodnie z art. 6 w celu produkowania lub wprowadzenia do obrotu nowego produktu z dodatkiem rtęci lub stosowania nowego procesu produkcyjnego, który to produkt lub proces przyniosłby znaczące korzyści dla środowiska lub zdrowia i nie stanowiłby znaczącego zagrożenia dla środowiska lub zdrowia ludzi, oraz w przypadku gdy nie są dostępne wykonalne pod względem technicznym alternatywne rozwiązania bezrtęciowe przynoszące takie korzyści, ten podmiot gospodarczy powiadamia o tym właściwe organy danego państwa członkowskiego. Powiadomienie to zawiera następujące informacje:

- a) opis techniczny danego produktu lub procesu;
 - b) ocenę korzyści i zagrożeń dla środowiska i zdrowia;
 - c) dowody wykazujące brak wykonalnych pod względem technicznym bezrtęciowych alternatyw przynoszących znaczące korzyści dla środowiska lub zdrowia;
 - d) szczegółowe wyjaśnienie sposobu, w jaki proces ma funkcjonować lub w jaki produkt ma być produkowany, stosowany i unieszkodliwiany jako odpad po wykorzystaniu, w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia ludzi.
4. Dane państwo członkowskie przekazuje Komisji powiadomienie otrzymane od podmiotu gospodarczego, jeżeli na podstawie własnej oceny dostarczonych w nim informacji uzna, że spełnione zostały kryteria, o których mowa w ust. 6 akapit pierwszy.

Dane państwo członkowskie informuje Komisję o przypadkach, w których uznało, że kryteria, o których mowa w ust. 6 akapit pierwszy, nie zostały spełnione.

5. W przypadku gdy państwo członkowskie przekazuje powiadomienie zgodnie z ust. 4 akapit pierwszy niniejszego artykułu, Komisja niezwłocznie udostępnia to powiadomienie komitetowi, o którym mowa w art. 22 ust. 1.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/65/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 88).

6. Komisja analizuje otrzymane powiadomienie i ocenia, czy wykazano, że nowy produkt z dodatkiem rtęci lub nowy proces produkcyjny przyniosłby znaczące korzyści dla środowiska lub zdrowia i nie stanowiłby znaczącego zagrożenia dla środowiska ani dla zdrowia ludzi oraz że nie są dostępne wykonalne pod względem technicznym beztęciowe alternatywy przynoszące takie korzyści.

Komisja informuje państwa członkowskie o wynikach tej oceny.

Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych decyzje w celu określenia, czy zezwolono na odnośny nowy produkt z dodatkiem rtęci lub nowy proces produkcyjny. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

7. Do dnia 30 czerwca 2018 r. Komisja publicznie udostępni w internecie wykaz procesów produkcyjnych wykorzystujących rtęć lub związki rtęci, które były procesami stosowanymi przed dniem 1 stycznia 2018 r., oraz produktów z dodatkiem rtęci, które były produkowane przed dniem 1 stycznia 2018 r., a także wszelkich mających zastosowanie ograniczeń dotyczących wprowadzania do obrotu.

Artykuł 9

Tradycyjne wydobywanie i przetwarzanie złota na małą skalę

1. Zabrania się tradycyjnego wydobywania i przetwarzania złota tradycyjnie na małą skalę, w ramach którego stosuje się amalgamację za pomocą rtęci w celu otrzymania złota z rudy.
2. Bez uszczerbku dla ust. 1 niniejszego artykułu oraz art. 16, w przypadku gdy istnieją dowody na istnienie częstszych niż jedynie sporadyczne przypadków nieprzestrzegania zakazu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu, właściwe organy danego państwa członkowskiego opracowują i wdrażają krajowy plan zgodnie z załącznikiem IV.

Artykuł 10

Amalgamat stomatologiczny

1. Od dnia 1 stycznia 2019 r. amalgamat stomatologiczny stosuje się wyłącznie w formie kapsułkowanej w odmierzonej dawce. Zakazuje się stosowania przez lekarzy dentyistów rtęci w formie niekapsułkowanej.
2. Od dnia 1 lipca 2018 r. amalgamatu stomatologicznego nie można stosować w leczeniu zębów mlecznych, w leczeniu stomatologicznym dzieci w wieku poniżej 15 lat oraz kobiet ciężarnych lub karmiących, z wyjątkiem sytuacji, w których lekarz dentysta uzna to za absolutnie niezbędne z uwagi na szczególne potrzeby medyczne pacjenta.
3. Do dnia 1 lipca 2019 r. każde państwo członkowskie opracuje krajowy plan dotyczący środków, jakie zamierza wdrożyć w celu stopniowego ograniczania stosowania amalgamatu stomatologicznego.

Państwa członkowskie publicznie udostępniają w internecie swoje krajowe plany oraz przekazują je Komisji w ciągu miesiąca od ich przyjęcia.

4. Od dnia 1 stycznia 2019 r. podmioty prowadzące gabinety stomatologiczne, w których stosowany jest amalgamat stomatologiczny lub w których usuwane są wypełnienia z amalgamatu stomatologicznego lub zęby zawierające takie wypełnienia zapewniają wyposażenie swoich gabinetów w separatory amalgamatu do celów zatrzymywania i zbierania cząstek amalgamatu, w tym również cząstek znajdujących się w zużytej wodzie.

Podmioty te zapewniają, aby:

- a) separatory amalgamatu wprowadzone do użytku od dnia 1 stycznia 2018 r. zapewniały zatrzymywanie co najmniej 95 % cząstek amalgamatu;
- b) od dnia 1 stycznia 2021 r. wszystkie separatory amalgamatu będące w użyciu zapewniały zatrzymywanie cząstek amalgamatu na poziomie określonym w lit. a).

Separatory amalgamatu muszą być konserwowane zgodnie z instrukcjami producenta, aby zapewnić najwyższy wykonalny poziom zatrzymania amalgamatu.

5. Kapsułki i separatory amalgamatu zgodne z normami europejskimi lub z innymi krajowymi lub międzynarodowymi normami zapewniającymi równoważny poziom jakości i zatrzymywania uważa się za spełniające wymogi określone w ust. 1 i 4.

6. Lekarze dentyści zapewniają, aby ich odpadami amalgamatu, w tym również pozostałościami amalgamatu, jego cząstkami, wypełnieniami raz zębami, lub ich częściami, zanieczyszczonymi amalgamatem stomatologicznym, zajmował się i dokonywał ich zbiórki upoważniony do tego zakład lub przedsiębiorstwo specjalizujące się w gospodarowaniu odpadami.

Lekarze dentyści w żadnym przypadku nie mogą uwalniać – bezpośrednio lub pośrednio – takich odpadów amalgamatu do środowiska.

ROZDZIAŁ IV

UNIESZKODLIWIANIE ODPADÓW I ODPADÓW RTĘCIOWYCH

Artykuł 11

Odpady

Bez uszczerbku dla art. 2 pkt 5 niniejszego rozporządzenia, rtęć i związki rtęci, czy to w postaci czystej, czy też mieszanin, pochodzące z jakichkolwiek poniższych dużych źródeł, uznaje się za odpady w rozumieniu dyrektywy 2008/98/WE oraz unieszkodliwia bez zagrażania zdrowiu ludzi lub szkody dla środowiska, zgodnie z tą dyrektywą:

- a) przemysł chloro-alkaliczny;
- b) oczyszczanie gazu ziemnego;
- c) górnictwo metali nieżelaznych i operacje wytapiania;
- d) uzyskiwanie rtęci z rudy rtęci w Unii.

Unieszkodliwianie nie może prowadzić w żadnej formie do odzysku rtęci.

Artykuł 12

Sprawozdawczość dotycząca dużych źródeł

1. Podmioty gospodarcze działające w sektorach przemysłu, o których mowa w art. 11 lit. a), b) i c), do dnia 31 maja każdego roku przesyłają właściwym organom danego państwa członkowskiego następujące informacje i dokumenty:

- a) dane dotyczące całkowitej ilości odpadów rtęciowych składowanych w każdej z ich instalacji;
- b) dane dotyczące całkowitej ilości odpadów rtęciowych przesłanych do poszczególnych obiektów dokonujących czasowego składowania, konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestalania odpadów rtęciowych, lub trwałego składowania odpadów rtęciowych, które poddano konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni;
- c) lokalizację i dane kontaktowe każdego obiektu, o którym mowa w lit. b);
- d) kopię zaświadczenia dostarczonego przez operatora obiektu dokonującego czasowego składowania odpadów rtęciowych, zgodnie z art. 14 ust. 1;
- e) kopię zaświadczenia dostarczonego przez operatora obiektu dokonującego konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestalania odpadów rtęciowych, zgodnie z art. 14 ust. 2;
- f) kopię zaświadczenia dostarczonego przez operatora obiektu dokonującego trwałego składowania odpadów rtęciowych, które poddano konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni, zgodnie z art. 14 ust. 3.

2. Dane, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), wyraża się z użyciem kodów określonych w rozporządzeniu (WE) nr 2150/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.

3. Obowiązki określone w ust. 1 i 2 przestają mieć zastosowanie do podmiotu gospodarczego prowadzącego instalacje chloro-alkaliczne po upływie roku od daty likwidacji wszystkich ogniw rtęciowych wykorzystywanych przez podmiot gospodarczy zgodnie z decyzją wykonawczą 2013/732/UE i po przekazaniu całej rtęci do obiektów gospodowania odpadami.

Artykuł 13

Składowanie odpadów rtęciowych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 3 lit. a) dyrektywy 1999/31/WE, odpady rtęciowe można czasowo składować w postaci ciekłej, pod warunkiem spełnienia szczególnych wymogów dotyczących czasowego składowania odpadów rtęciowych określonych w załącznikach I, II i III do tej dyrektywy oraz pod warunkiem że takie składowanie ma miejsce w obiektach naziemnych przeznaczonych i wyposażonych na potrzeby czasowego składowania odpadów rtęciowych.

Odstępstwo określone w akapicie pierwszym przestaje mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2023 r.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 21 w celu zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez przedłużenie okresu dozwolonego czasowego składowania odpadów rtęciowych, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, o nie więcej niż trzy lata.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 2150/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2002 r. w sprawie statystyk odpadów (Dz.U. L 332 z 9.12.2002, s. 1).

3. Przed trwałym unieszkodliwieniem, odpady rtęciowe poddawane są konwersji oraz – w przypadku gdy mają być unieszkodliwione w obiektach naziemnych – konwersji i zestaleni.

Odpady rtęciowe poddane konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni trwale unieszkodliwia się wyłącznie w następujących obiektach trwałego składowania zatwierdzonych jako obiekty unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych:

- a) kopalnie soli przystosowane do trwałego składowania odpadów rtęciowych, które poddano konwersji, lub głębokie podziemne formacje skały zwięzłej zapewniające poziom bezpieczeństwa i zamknięcia co najmniej równoważny temu poziomowi w kopalniach soli; lub
- b) obiekty naziemne przeznaczone i wyposażone na potrzeby trwałego składowania odpadów rtęciowych, które poddano konwersji i zestaleni, zapewniające poziom bezpieczeństwa i zamknięcia co najmniej równoważny temu poziomowi w obiektach, o których mowa w lit. a).

Operatorzy obiektów trwałego składowania zapewniają, aby odpady rtęciowe, które poddano konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni, były przechowywane odseparowane do innych odpadów oraz w pojemnikach w zapieczętowanej komorze przeznaczonej do składowania. Operatorzy ci zapewniają ponadto, aby wymogi określone w dyrektywie 1999/31/WE, w tym również wymogi szczególne dotyczące czasowego składowania odpadów rtęciowych określone załączniku I część 8 akapit trzeci i piąty oraz w załączniku II do tej dyrektywy, zostały spełnione w odniesieniu do obiektów trwałego składowania.

Artykuł 14

Identyfikowalność

1. Operatorzy obiektów dokonujących czasowego składowania odpadów rtęciowych ustanawiają rejestr obejmujący następujące informacje:

- a) w odniesieniu do każdej przyjętej partii odpadów rtęciowych:
 - (i) pochodzenie oraz ilość tych odpadów;
 - (ii) imię i nazwisko lub nazwę oraz dane kontaktowe dostawcy i właściciela tych odpadów;
- b) w odniesieniu do każdej partii odpadów rtęciowych opuszczającej obiekt:
 - (i) ilość tych odpadów oraz zawartość rtęci w tych odpadach;
 - (ii) miejsce przeznaczenia oraz planowaną operację unieszkodliwiania tych odpadów;
 - (iii) kopię zaświadczenia przedstawionego przez operatora obiektu dokonującego konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni tych odpadów, zgodnie z ust. 2;
 - (iv) kopię zaświadczenia dostarczonego przez operatora obiektu dokonującego trwałego składowania odpadów rtęciowych, które poddano konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni, zgodnie z ust. 3;
- c) ilość składowanych w obiekcie odpadów rtęciowych na koniec każdego miesiąca.

Gdy tylko odpady rtęciowe opuszczą obiekt czasowego składowania, operatorzy obiektów dokonujących czasowego składowania odpadów rtęciowych wydają zaświadczenie potwierdzające wysłanie odpadów rtęciowych do obiektu dokonującego operacji unieszkodliwiania objętego zakresem niniejszego artykułu.

Po wydaniu zaświadczenia, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, jego kopię przekazuje się niezwłocznie zainteresowanym podmiotom gospodarczym, o których mowa w art. 12.

2. Operatorzy obiektów dokonujących konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleni odpadów rtęciowych, ustanawiają rejestr obejmujący następujące informacje:

- a) w odniesieniu do każdej przyjętej partii odpadów rtęciowych:
 - (i) pochodzenie oraz ilość tych odpadów;
 - (ii) imię i nazwisko lub nazwę oraz dane kontaktowe dostawcy i właściciela tych odpadów;

- b) w odniesieniu do każdej partii opuszczających obiekt odpadów rtęciowych, które poddano konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleniu:
- (i) ilość tych odpadów oraz zawartość rtęci w tych odpadach;
 - (ii) miejsce przeznaczenia i planowaną operację unieszkodliwienia tych odpadów
 - (iii) kopię zaświadczenia dostarczonego przez operatora obiektu dokonującego trwałego składowania tych odpadów, zgodnie z ust. 3;
- c) ilość składowanych w obiekcie odpadów rtęciowych na koniec każdego miesiąca.

Gdy tylko operacja konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestalenia całej partii zostanie zakończona, operatorzy obiektów dokonujących konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestalenia odpadów rtęciowych, wydają zaświadczenie potwierdzające, że dokonano konwersji całej partii odpadów rtęciowych oraz – w stosownych przypadkach – zestalenia.

Po wydaniu zaświadczenia, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, jego kopię przekazuje się niezwłocznie operatorom obiektów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz zainteresowanym podmiotom gospodarczym, o których mowa w art. 12.

3. Gdy tylko operacja unieszkodliwienia całej partii zostanie zakończona, operatorzy obiektów dokonujących trwałego składowania odpadów rtęciowych, które poddano konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleniu, wydają zaświadczenie potwierdzające, że cała partia odpadów rtęciowych poddanych konwersji oraz – w stosownych przypadkach – zestaleniu została umieszczona w miejscu trwałego składowania zgodnie z dyrektywą 1999/31/WE, zawierającą informacje o miejscu składowania.

Po wydaniu zaświadczenia, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, jego kopię przekazuje się niezwłocznie operatorom obiektów, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, oraz zainteresowanym podmiotom gospodarczym, o których mowa w art. 12.

4. Każdego roku do dnia 31 stycznia operatorzy obiektów, o których mowa w ust. 1 i 2, przekazują rejestr zawierający informacje dotyczące poprzedniego roku kalendarzowego właściwym organom danych państw członkowskich. Właściwe organy danych państw członkowskich co roku przekazują Komisję każdy otrzymany rejestr.

Artykuł 15

Tereny zanieczyszczone

1. Komisja organizuje wymianę informacji z państwami członkowskimi na temat środków podejmowanych na poziomie krajowym w celu identyfikacji i oceny terenów zanieczyszczonych rtęcią i związkami rtęci oraz w celu przeciwdziałania znaczącym zagrożeniom, jakie tego rodzaju zanieczyszczenia mogą stanowić dla zdrowia ludzi i dla środowiska.
2. Do dnia 1 stycznia 2021 r., Komisja publicznie udostępnia w internecie informacje zgromadzone na podstawie ust. 1, w tym również wykaz terenów zanieczyszczonych rtęcią i związkami rtęci.

ROZDZIAŁ V

SANKCJE, WŁAŚCIWE ORGANY I SPRAWOZDAWCZOŚĆ

Artykuł 16

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji za naruszenia niniejszego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich wdrożenia. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach do odnośnych dni wejścia w życie odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia i niezwłocznie przekazują informacje o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

Artykuł 17

Właściwe organy

Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za wykonywanie obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 18**Sprawozdanie**

1. Do dnia 1 stycznia 2020 r., a następnie w odpowiednich odstępach czasu, państwa członkowskie sporządzają, przekazują Komisji oraz publicznie udostępniają w internecie sprawozdanie zawierające następujące informacje:

- a) informacje dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia;
- b) informacje niezbędne do wypełnienia przez Unię obowiązku sprawozdawczego ustanowionego na mocy art. 21 konwencji;
- c) streszczenie informacji zgromadzonych zgodnie z art. 12 niniejszego rozporządzenia;
- d) informacje dotyczące rtęci znajdującej się na ich terytoriach:
 - (i) wykaz miejsc, w których znajdują się zapasy rtęci przekraczające 50 ton metrycznych, inne niż odpady rtęciowe, a także ilość rtęci w każdym miejscu;
 - (ii) wykaz miejsc, w których zgromadzono ponad 50 ton metrycznych odpadów rtęciowych, a także ilość odpadów rtęciowych w każdym miejscu; oraz
- e) wykaz źródeł dostaw rtęci w ilości przekraczającej 10 ton metrycznych rtęci rocznie, w przypadku gdy państwa członkowskie zostały o tych źródłach poinformowane.

Państwa członkowskie mogą zdecydować o nieudostępnianiu publicznie którejkolwiek z informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, z któregośkolwiek z powodów, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE ⁽¹⁾, z zastrzeżeniem art. 4 ust. 2 akapit drugi tej dyrektywy.

2. Do celów sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, Komisja udostępnia państwom członkowskim elektroniczne narzędzie sprawozdawcze.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze zawierające odpowiednie kwestionariusze w celu określenia treści, informacji i kluczowych wskaźników skuteczności działania potrzebnych, aby spełnić wymogi wynikające z ust. 1, a także format i częstotliwość sprawozdania, o którym mowa w ust. 1. Kwestionariusze te nie mogą powielać obowiązków w zakresie sprawozdawczości, spoczywających na Stronach konwencji. Akty wykonawcze, o których mowa w niniejszym ustępie, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

3. Państwa członkowskie niezwłocznie udostępniają Komisji sprawozdania przekazane sekretariatowi konwencji.

Artykuł 19**Przegląd**

1. Do dnia 30 czerwca 2020 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wyników swojej oceny dotyczącej:

- a) potrzeby regulowania przez Unię emisji rtęci i związków rtęci z krematoriów;
- b) wykonalności stopniowego zaprzestawiania stosowania amalgamatu stomatologicznego w perspektywie długoterminowej, najlepiej do 2030 r., z uwzględnieniem planów krajowych, o których mowa w art. 10 ust. 3, oraz przy pełnym poszanowaniu kompetencji państw członkowskich w zakresie organizowania i świadczenia usług zdrowotnych i opieki medycznej; oraz
- c) korzyści środowiskowych oraz wykonalności dalszego dostosowania załącznika II do odpowiednich przepisów prawodawstwa unijnego regulujących wprowadzanie do obrotu produktów z dodatkiem rtęci.

2. Do dnia 31 grudnia 2024 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wykonania i przeglądu niniejszego rozporządzenia, między innymi w świetle oceny skuteczności przeprowadzonej przez Konferencję Stron konwencji oraz sprawozdań przekazanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 18 niniejszego rozporządzenia i art. 21 konwencji.

3. W stosownych przypadkach Komisja przedstawia wniosek ustawodawczy wraz ze swoimi sprawozdaniami, o których mowa w ust. 1 i 2.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

ROZDZIAŁ VI

UPRAWNIENIA DELEGOWANE I WYKONAWCZE

Artykuł 20

Zmiana załączników

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 21 niniejszego rozporządzenia w celu zmiany załączników I, II, III i IV do niego, aby dostosować je do decyzji przyjmowanych przez Konferencję Stron konwencji zgodnie z art. 27 konwencji, pod warunkiem że Unia poparła daną decyzję w drodze decyzji Rady przyjętej zgodnie z art. 218 ust. 9 TFUE.

Artykuł 21

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 13 ust. 2 i art. 20, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 13 czerwca 2017 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 13 ust. 2 i art. 20, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 13 ust. 2 i art. 20 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 22

Procedura komitetowa

1. Przy przyjmowaniu formularzy dotyczących przywozu i wywozu zgodnie z art. 6, wymogów technicznych dotyczących bezpiecznego dla środowiska tymczasowego składowania rtęci, związków rtęci lub mieszanin rtęci zgodnie z art. 7 ust. 3, decyzji na podstawie art. 8 ust. 6 oraz kwestionariuszy zgodnie z art. 18 ust. 2 Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 23

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 1102/2008 uchyla się ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2018 r.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku V.

*Artykuł 24***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2018 r.

Jednakże załącznik III część I lit. b) stosuje się od dnia 11 grudnia 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 17 maja 2017 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

C. ABELA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Związki rtęci objęte zakresem art. 3 ust. 2 i 3 oraz art. 7 ust. 3 oraz mieszaniny rtęci objęte zakresem art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 3

Związki rtęci objęte zakazem wywozu od dnia 1 stycznia 2018 r.:

- Chlorek rtęci (I) (Hg_2Cl_2 , CAS RN 10112-91-1)
- Tlenek rtęci (II) (HgO , CAS RN 21908-53-2)
- Ruda cynobru
- Siarczek rtęci (HgS , CAS RN 1344-48-5)

Związki rtęci objęte zakazem wywozu od dnia 1 stycznia 2020 r.:

- Siarczan rtęci (II) (HgSO_4 , CAS RN 7783-35-9)
- Azotan rtęci (II) ($\text{Hg}(\text{NO}_3)_2$, CAS RN 10045-94-0)

Mieszaniny rtęci objęte zakazem wywozu i przywozu od dnia 1 stycznia 2018 r.:

- Mieszaniny rtęci z innymi substancjami, w tym stopy rtęci, przy wagowym stężeniu rtęci co najmniej 95 %.

ZAŁĄCZNIK II

Produkty z dodatkiem rtęci, o których mowa w art. 5

Część A – Produkty z dodatkiem rtęci

Produkty z dodatkiem rtęci	Data wejścia w życie zakazu przywozu, wywozu i produkcji produktów z dodatkiem rtęci
1. Baterie lub akumulatory, które wagowo zawierają powyżej 0,0005 % rtęci.	31.12.2020
2. Przelączniki i przekaźniki, z wyjątkiem mostków pojemnościowych i reflektometrycznych o bardzo dużej dokładności oraz wysokoczęstotliwościowych przelączników i przekaźników częstotliwości radiowych stosowanych w instrumentach do monitorowania i sterownikach o zawartości rtęci nieprzekraczającej 20 mg na mostek, przelącznik lub przekaźnik.	31.12.2020
3. Kompaktowe lampy fluorescencyjne (CFL) stosowane na potrzeby oświetlenia ogólnego: a) CFL.i o mocy ≤ 30 watów i zawartości rtęci przekraczającej 2,5 mg na rurę świetlówki; b) CFL.ni o mocy ≤ 30 watów i zawartości rtęci przekraczającej 3,5 mg na rurę świetlówki.	31.12.2018
4. Następujące liniowe lampy fluorescencyjne (LFL) stosowane na potrzeby oświetlenia ogólnego: a) z luminoforem trójpasmowym o mocy < 60 watów i zawartości rtęci przekraczającej 5 mg na lampę; b) z luminoforem halofosforanowym o mocy ≤ 40 watów i zawartości rtęci przekraczającej 10 mg na lampę.	31.12.2018
5. Wysokoprężne lampy rtęciowe (HPMV) na potrzeby oświetlenia ogólnego.	31.12.2018
6. Następujące lampy fluorescencyjne z zimną katodą z dodatkiem rtęci oraz lampy fluorescencyjne z zewnętrzną katodą (CCFL i EEFL), z dodatkiem rtęci, do wyświetlaczy elektronicznych: a) lampy krótkie (≤ 500 mm) o zawartości rtęci przekraczającej 3,5 mg na lampę; b) lampy o średniej długości (> 500 mm i $\leq 1\,500$ mm) o zawartości rtęci przekraczającej 5 mg na lampę; c) lampy długie ($> 1\,500$ mm) o zawartości rtęci przekraczającej 13 mg na lampę.	31.12.2018
7. Kosmetyki zawierające rtęć i związki rtęci, z wyjątkiem szczególnych przypadków ujętych w załączniku V pozycje 16 i 17 do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 ⁽¹⁾ .	31.12.2020
8. Środki ochrony roślin, środki biobójcze i środki przeciwbakteryjne stosowane miejscowo.	31.12.2020
9. Następujące nieelektroniczne urządzenia pomiarowe: a) barometry; b) higrometry; c) manometry; d) termometry i inne urządzenia do nieelektrycznego pomiaru temperatury; e) sfigmomanometry; f) czujniki tensometryczne wykorzystywane w pletyzmografach;	31.12.2020

Produkty z dodatkiem rtęci	Data wejścia w życie zakazu przywozu, wywozu i produkcji produktów z dodatkiem rtęci
g) piknometry rtęciowe; h) rtęciowe urządzenia pomiarowe do określania temperatury mięknienia. Pozycja ta nie obejmuje następujących urządzeń pomiarowych: — nieelektronicznych urządzeń pomiarowych zainstalowanych w dużych urządzeniach lub stosowanych do pomiarów o wysokiej precyzji, dla których nie ma odpowiednich bezrtęciowych alternatyw; — urządzeń pomiarowych starszych niż 50 lat w dniu 3 października 2007 r.; — urządzeń pomiarowych przeznaczonych do pokazywania na publicznych wystawach ze względów kulturowych i historycznych.	
(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczące produktów kosmetycznych (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 59).	

Część B – Dodatkowe produkty wyłączone z wykazu w niniejszym załączniku część A

Przełączniki i przekaźniki, lampy fluorescencyjne z zimną katodą i lampy fluorescencyjne z zewnętrzną katodą (CCFL i EEFL) do wyświetlaczy elektronicznych oraz urządzenia pomiarowe, gdy są wykorzystywane w celu wymiany części większego sprzętu i pod warunkiem że nie ma dostępnych, możliwych do zastosowania alternatyw bezrtęciowych dla tej części, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE (¹) i dyrektywą 2011/65/UE.

(¹) Dyrektywa 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U. L 269 z 21.10.2000, s. 34).

ZAŁĄCZNIK III

Związane z rtęcią wymogi mające zastosowanie do procesów produkcyjnych, o których mowa w art. 7 ust. 1 i 2

Część I: Zakaz stosowania rtęci lub związków rtęci, czy to w postaci czystej, czy też mieszanin, w procesach produkcyjnych

- a) od dnia 1 stycznia 2018 r.: w procesach produkcyjnych, w których rtęć lub związki rtęci są stosowane jako katalizator;
- b) na zasadzie odstępstwa od lit. a), produkcji chlorku winylu zakazuje się od dnia 1 stycznia 2022 r.;
- c) od dnia 1 stycznia 2022 r.: w procesach produkcyjnych, w których rtęć jest stosowana jako elektroda;
- d) na zasadzie odstępstwa od lit. c), od dnia 11 grudnia 2017 r.: w produkcji chloro-alkalicznej, w której rtęć jest stosowana jako elektroda;
- e) na zasadzie odstępstwa od lit. c), produkcji metanolanu lub etanolanu sodu lub potasu zakazuje się od dnia 1 stycznia 2028 r.;
- f) od dnia 1 stycznia 2018 r.: produkcji poliuretanu, w zakresie, w jakim nie jest ona ograniczona lub zakazana zgodnie z załącznikiem XVII pozycja 62 do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006.

Część II: Ograniczenia dotyczące procesów produkcyjnych w zakresie stosowania i uwalniania rtęci i związków rtęci

Produkcja metanolanu lub etanolanu sodu lub potasu

Produkcja metanolanu lub etanolanu sodu lub potasu musi odbywać się zgodnie z częścią I lit. e) oraz z zastrzeżeniem następujących warunków:

- a) zakaz stosowania rtęci z podstawowego wydobycia rtęci;
- b) do 2020 r. zmniejszenie bezpośredniego i pośredniego uwalniania rtęci i związków rtęci do powietrza, wody i gruntu w przeliczeniu na jednostkę produkcji o 50 % w porównaniu z 2010 r.;
- c) wsparcie dla badań i rozwoju w odniesieniu do bezrtęciowych procesów produkcyjnych; oraz
- d) od dnia 13 czerwca 2017 r. zdolność produkcyjna instalacji, w których wykorzystuje się rtęć lub związki rtęci do produkcji metanolanu lub etanolanu sodu lub potasu, i które eksploatowano przed tą datą, nie może zostać zwiększona, a uruchamianie nowych instalacji jest niedozwolone.

—

ZAŁĄCZNIK IV

Treść krajowego planu tradycyjnego wydobycia i przetwarzania złota na małą skalę, o którym mowa w art. 9

Krajowy plan musi zawierać następujące informacje:

- a) cele krajowe i cele dotyczące redukcji w celu wyeliminowania stosowania rtęci i związków rtęci;
 - b) działania mające na celu wyeliminowanie:
 - (i) amalgamacji rudy;
 - (ii) otwartego spalania amalgamatu lub amalgamatu przetworzonego;
 - (iii) spalania amalgamatu na obszarach zamieszkałych; oraz
 - (iv) ługowania cyjankiem osadów, rudy lub zwałowisk, do których dodano rtęć, bez jej wcześniejszego usunięcia;
 - c) działania mające na celu ułatwienie sformalizowania lub uregulowania sektora tradycyjnego wydobycia i przetwarzania złota na małą skalę;
 - d) podstawowe oszacowania ilości wykorzystywanej rtęci i praktyk stosowanych w tradycyjnym wydobyciu i przetwarzaniu złota na małą skalę na terytorium danego państwa;
 - e) strategię wspierania redukcji emisji i uwolnień rtęci i narażenia na jej działanie w tradycyjnym wydobyciu i przetwarzaniu złota na małą skalę, w tym metody bezrtęciowe;
 - f) strategię zarządzania handlem rtęcią i związkami rtęci oraz zapobiegania stosowaniu tych substancji, zarówno ze źródeł zagranicznych, jak i krajowych, w tradycyjnym wydobyciu i przetwarzaniu złota na małą skalę;
 - g) strategię angażowania zainteresowanych stron w realizację i kontynuację prac nad krajowym planem;
 - h) strategię zdrowia publicznego w zakresie narażenia na działanie rtęci górników pracujących przy tradycyjnym wydobyciu złota na małą skalę oraz ich społeczności, obejmującą między innymi gromadzenie danych dotyczących zdrowia, szkolenie pracowników służby zdrowia oraz podnoszenie świadomości poprzez ośrodki zdrowia;
 - i) strategię mającą na celu zapobieganie narażeniu podatnych na zagrożenia grup, w szczególności dzieci i kobiet w wieku rozrodczym, a zwłaszcza kobiet w ciąży, na działanie rtęci wykorzystywanej w tradycyjnym wydobyciu i przetwarzaniu złota na małą skalę;
 - j) strategię informowania górników pracujących przy tradycyjnym wydobyciu złota na małą skalę i narażonych społeczności; oraz
 - k) harmonogram realizacji krajowego planu.
-

ZAŁĄCZNIK V

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 1102/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 3 ust. 1 i 2
art. 1 ust. 2	art. 3 ust. 3
art. 1 ust. 3	art. 3 ust. 4
art. 2	art. 11
art. 3 ust. 1 lit. a)	art. 13 ust. 3 lit. a)
art. 3 ust. 1 lit. b)	art. 13 ust. 1
art. 3 ust. 1 akapit drugi	art. 13 ust. 1 akapit pierwszy oraz art. 13 ust. 3 akapit trzeci
art. 3 ust. 2	—
art. 4 ust. 1	art. 13 ust. 1
art. 4 ust. 2	art. 13 ust. 1
art. 4 ust. 3	—
art. 5 ust. 1	—
art. 5 ust. 2	—
art. 5 ust. 3	—
art. 6 ust. 1 lit. a)	—
art. 6 ust. 1 lit. b)	art. 12 ust. 1 lit. a)
art. 6 ust. 1 lit. c)	art. 12 ust. 1 lit. b) i c)
art. 6 ust. 2 lit. a)	art. 12 ust. 1 lit. a)
art. 6 ust. 2 lit. b)	art. 12 ust. 1 lit. b) i c)
art. 6 ust. 3	art. 12 ust. 1
art. 6 ust. 4	—
art. 7	art. 16
art. 8 ust. 1	—
art. 8 ust. 2	—
art. 8 ust. 3	—
art. 8 ust. 4	—
art. 8 ust. 5	—
art. 9	—

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2017/853

z dnia 17 maja 2017 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 91/477/EWG ⁽³⁾ wprowadziła środek wspomagający tworzenie rynku wewnętrznego. Wprowadziła ona równowagę między, z jednej strony, zobowiązaniem do zapewnienia określonej swobody obrotu w odniesieniu do niektórych rodzajów broni palnej i jej istotnych komponentów na terytorium Unii, a z drugiej strony – koniecznością kontroli tej swobody poprzez zabezpieczenia o charakterze ochronnym odpowiednie dla tych produktów.
- (2) Należy usprawnić, w sposób proporcjonalny, niektóre aspekty dyrektywy 91/477/EWG, aby rozwiązać problem niewłaściwego wykorzystywania broni palnej do celów przestępczych, mając na uwadze niedawne akty terrorystyczne. W tym kontekście Komisja wezwała w swoim komunikacie z dnia 28 kwietnia 2015 r. w sprawie europejskiej agendy bezpieczeństwa do dokonania przeglądu tej dyrektywy oraz do przyjęcia wspólnego podejścia w odniesieniu do pozbawiania broni palnej cech użytkowych w celu zapobiegania przywracaniu jej cech użytkowych i używaniu jej przez przestępców.
- (3) Do broni palnej zgodnie z prawem nabytej i posiadanej zgodnie z dyrektywą 91/477/EWG powinny mieć zastosowanie przepisy prawa krajowego dotyczące noszenia broni, myślistwa lub strzelectwa sportowego.
- (4) Do celów dyrektywy 91/477/EWG definicja „pośrednika” powinna obejmować każdą osobę fizyczną lub prawną, w tym również spółki osobowe, a pojęcie „dostawy” należy uznać za obejmujące kredyt i leasing. Ponieważ pośrednicy świadczą podobne usługi jak sprzedawcy, powinni zostać objęci zakresem dyrektywy 91/477/EWG w odniesieniu do tych obowiązków sprzedawców, które są istotne dla działalności pośredników, w zakresie, w jakim są oni w stanie wypełniać te obowiązki, oraz o ile obowiązki te nie są wypełniane przez sprzedawcę w odniesieniu do tej samej transakcji.
- (5) Działalność sprzedawcy obejmuje nie tylko wytwarzanie, lecz również modyfikacje lub przeróbki broni palnej, istotnych komponentów i amunicji, takie jak skrócenie gotowej broni palnej, prowadzące do zmiany ich kategorii lub podkategorii. Czysto prywatne, niekomercyjne działania, takie jak ręczne scalanie i rozcalanie amunicji z jej komponentów na użytek własny lub modyfikacje broni palnej lub istotnych komponentów posiadanych przez daną osobę, takie jak zmiany w kolbach lub przyrządach celowniczych, lub konserwacja związana ze zużyciem istotnych komponentów, nie powinny być uznawane za działalność, którą mógłby prowadzić tylko sprzedawca.

⁽¹⁾ Dz.U. C 264 z 20.7.2016, s. 77.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2017 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 25 kwietnia 2017 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz.U. L 256 z 13.9.1991, s. 51).

- (6) Aby zwiększyć możliwość śledzenia wszelkiej broni palnej i istotnych komponentów, a także ułatwić ich swobodny przepływ, wszelka broń palna i jej istotne komponenty powinny być oznaczone czytelnym, trwałym i niepowtarzalnym oznakowaniem oraz zarejestrowane w systemach rejestracji danych państw członkowskich.
- (7) Rejestry prowadzone w systemach rejestracji danych powinny zawierać wszystkie informacje umożliwiające powiązanie broni palnej z jej właścicielem oraz powinny obejmować nazwę wytwórcy lub oznaczenie handlowe, państwo lub miejsce wytworzenia, typ, markę, model, kaliber i numer seryjny broni palnej lub wszelkie niepowtarzalne oznakowanie umieszczone na szkieletie lub komorze zamkowej broni palnej. Istotne elementy inne niż szkielet lub komora zamkowa należy rejestrować w systemach rejestracji danych w zapisach odnoszących się do broni palnej, do której mają być one dołączone.
- (8) Aby zapobiec łatwemu usuwaniu oznakowań oraz sprecyzować, na których istotnych komponentach powinny być umieszczane oznakowania, należy wprowadzić wspólne przepisy unijne dotyczące oznakowania. Przepisy te powinny mieć zastosowanie wyłącznie do broni palnej lub istotnych komponentów, wytworzonych w Unii lub przywiezionych do Unii, począwszy od dnia 14 września 2018 r., gdy są one wprowadzane do obrotu, natomiast broń palna i części wytworzone lub przywiezione do Unii przed tą datą powinny pozostać objęte wymogami dotyczącymi oznakowania i rejestrowania na mocy dyrektywy 91/477/EWG, które mają zastosowanie do tego dnia.
- (9) Ze względu na niebezpieczny charakter oraz trwałość broni palnej i istotnych komponentów, w celu zapewnienia, aby właściwe organy miały możliwość śledzenia broni palnej i istotnych komponentów do celów postępowań administracyjnych i karnych oraz mając na uwadze krajowe prawo procesowe, rejestry w systemach rejestracji danych powinny być przechowywane przez okres 30 lat po zniszczeniu danej broni palnej lub danych istotnych komponentów. Dostęp do tych rejestrów i wszystkich powiązanych danych osobowych powinien być ograniczony do właściwych organów oraz powinien być dozwolony wyłącznie przez okres nieprzekraczający 10 lat po zniszczeniu danej broni palnej lub danych istotnych komponentów do celów wydawania lub cofania pozwoleń, lub postępowania celnego, w tym również ewentualnego nakładania sankcji administracyjnych, a w przypadku gdy dostęp taki jest konieczny do celów ścigania w sprawach karnych – przez okres nieprzekraczający 30 lat po zniszczeniu danej broni palnej lub danych istotnych komponentów.
- (10) Dla skutecznego funkcjonowania systemów rejestracji danych ważna jest skuteczna wymiana informacji między sprzedawcami i pośrednikami, z jednej strony, a właściwymi organami krajowymi, z drugiej strony. Dlatego też sprzedawcy i pośrednicy powinni przekazywać informacje właściwym organom krajowym bez zbędnej zwłoki. Aby to ułatwić, właściwe organy krajowe powinny ustanowić środki łączności elektronicznej dostępne dla sprzedawców i pośredników, co może obejmować przekazywanie tych informacji pocztą elektroniczną lub bezpośrednio za pośrednictwem bazy danych lub innego rejestru.
- (11) W odniesieniu do spoczywającego na państwach członkowskich obowiązku ustanowienia systemu monitorowania w celu zapewnienia, aby warunki wydania pozwolenia na broń palną były spełniane przez cały okres jego obowiązywania, państwa członkowskie powinny decydować, czy ocena ma obejmować uprzednie badania lekarskie lub psychologiczne.
- (12) Bez uszczerbku dla przepisów krajowych dotyczących odpowiedzialności zawodowej ocena odnośnych informacji medycznych lub psychologicznych nie powinna prowadzić do domniemania, że należy przypisać jakąkolwiek odpowiedzialność personelowi medycznemu lub innym osobom dostarczającym takie informacje w przypadku niewłaściwego użycia broni palnej posiadanej zgodnie z dyrektywą 91/477/EWG.
- (13) Broń palna i amunicja powinny być przechowywane w sposób bezpieczny, gdy nie są bezpośrednio nadzorowane. Jeśli są przechowywane inaczej niż w sejfie, broń palna i amunicja powinny być odseparowane od siebie. W przypadku gdy broń palna i amunicja są przekazywane przewoźnikowi w celu transportu, przewoźnik ten powinien być odpowiedzialny za należyty nadzór i przechowywanie. Kryteria dotyczące należytego przechowywania i bezpiecznego transportu powinny zostać określone w prawie krajowym, mając na uwadze liczbę i kategorię danej broni palnej i danej amunicji.
- (14) Dyrektywa 91/477/EWG nie powinna mieć wpływu na przepisy państw członkowskich, które pozwalają na dokonywanie zgodnych z prawem transakcji dotyczących broni palnej, istotnych komponentów i amunicji w drodze sprzedaży wysyłkowej, w internecie lub na podstawie umów zawieranych na odległość w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE⁽¹⁾, na przykład za pomocą internetowych katalogów aukcyjnych lub serwisów ogłoszeń drobnych, telefonicznie lub za pośrednictwem poczty elektronicznej. Istotne jest jednak, aby tożsamość stron takich transakcji oraz ich zdolność do zgodnego z prawem zawarcia takich

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

transakcji była możliwa do sprawdzenia oraz aby była rzeczywiście sprawdzana. W odniesieniu do nabywców należy zatem zapewnić, aby ich tożsamość, a także, w stosownych przypadkach, ich pozwolenie na nabycie broni palnej, istotnych komponentów lub amunicji zostały sprawdzone przez koncesjonowanego lub uprawnionego sprzedawcę lub pośrednika, lub przez organ publiczny lub przedstawiciela tego organu, przed dostawą lub najpóźniej w chwili dostawy.

- (15) W odniesieniu do najniebezpieczniejszych rodzajów broni palnej należy wprowadzić do dyrektywy 91/477/EWG bardziej rygorystyczne przepisy, w celu zapewnienia – z pewnymi ograniczonymi i należycie uzasadnionymi wyjątkami – aby nabywanie lub posiadanie takiej broni palnej lub wprowadzanie jej do obrotu były niedozwolone. W przypadku nieprzestrzegania tych przepisów państwa członkowskie powinny podejmować wszystkie odpowiednie środki, które mogłyby obejmować konfiskatę takiej broni palnej.
- (16) Państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość wydawania pozwoleń na nabycie i posiadanie broni palnej, istotnych komponentów i amunicji sklasyfikowanych w kategorii A, jeżeli jest to niezbędne do celów edukacyjnych, kulturowych – w tym na potrzeby filmu i teatru – badawczych lub historycznych. Wykaz osób uprawnionych mógłby obejmować między innymi rusznikarzy, urzędy testujące i certyfikujące broń palną, wytwórców, biegłych, specjalistów z zakresu kryminalistyki, a w niektórych przypadkach także osoby zaangażowane w produkcję filmową lub telewizyjną. Państwom członkowskim należy również zezwolić na wydawanie osobom fizycznym pozwoleń na nabycie i posiadanie broni palnej, istotnych komponentów i amunicji sklasyfikowanych w kategorii A na potrzeby obrony narodowej, na przykład w kontekście dobrowolnego szkolenia wojskowego przewidzianego w prawie krajowym.
- (17) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość decydowania o wydawaniu uznanym muzeom i kolekcjonerom pozwoleń na nabycie i posiadanie broni palnej, istotnych komponentów i amunicji sklasyfikowanych w kategorii A, jeżeli jest to niezbędne do celów historycznych, kulturowych, naukowych, technicznych, edukacyjnych lub związanych z dziedzictwem, pod warunkiem że takie muzea i kolekcjonerzy wykażą, przed uzyskaniem pozwolenia, że podjęły niezbędne środki w celu wyeliminowania wszelkich zagrożeń dla bezpieczeństwa publicznego lub porządku publicznego, łącznie z zapewnieniem należytego przechowywania. Każde takie pozwolenie powinno uwzględniać i odzwierciedlać konkretną sytuację, w tym charakter kolekcji oraz jej cel, a państwa członkowskie powinny zapewnić ustanowienie systemu monitorowania kolekcjonerów i zbiorów.
- (18) Nie należy uniemożliwiać sprzedawcom i pośrednikom zajmowania się bronią palną, istotnymi komponentami i amunicją sklasyfikowanymi w kategorii A w przypadkach, gdy wyjątkowo zezwala się na nabycie i posiadanie takiej broni palnej, istotnych komponentów i amunicji, w przypadku gdy zajmowanie się nimi jest konieczne do celów pozbawienia ich cech użytkowych lub przeróbki, lub w innych przypadkach dozwolonych w dyrektywie 91/477/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą. Nie należy też uniemożliwiać sprzedawcom i pośrednikom zajmowania się taką bronią, istotnymi komponentami i amunicją w przypadkach nieobjętych zakresem stosowania dyrektywy 91/477/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, na przykład w przypadku broni palnej, istotnych komponentów i amunicji, które mają być wywiezione poza terytorium Unii lub broni, która ma zostać nabyta przez siły zbrojne, policję lub organy publiczne.
- (19) Sprzedawcy i pośrednicy powinni mieć możliwość odmowy przeprowadzenia wszelkich podejrzanych transakcji zakupu amunicji scalonej lub gotowych do osadzenia spłoniek jako komponentów amunicji. Transakcja może zostać uznana za podejrzaną, jeżeli, na przykład, dotyczy ilości nietypowych dla przewidywanego użycia do celów prywatnych, jeśli nabywca wydaje się niezaznajomiony z użyciem amunicji lub jeśli nalega na uiszczenie zapłaty gotówką, a jednocześnie nie chce okazać swojego dowodu tożsamości. Sprzedawcy i pośrednicy powinni mieć również możliwość zgłaszania takich podejrzanych transakcji właściwym organom.
- (20) Ryzyko przerabiania broni akustycznej i innych rodzajów broni palnej na amunicję ślepą na prawdziwą broń palną jest wysokie. Dlatego istotne jest zajęcie się problemem takiej przerobionej broni palnej wykorzystywanej przy popełnianiu przestępstw, w szczególności poprzez włączenie takiej broni do zakresu stosowania dyrektywy 91/477/EWG. Ponadto, w celu uniknięcia ryzyka wytwarzania broni alarmowej i sygnałowej w sposób umożliwiający przerobienie jej tak, aby mogła miotać śrut, kulę lub pocisk w wyniku działania palnego materiału miotającego, Komisja powinna przyjąć odpowiednie specyfikacje techniczne w celu zapewnienia, aby nie było możliwe takie jej przerobienie.
- (21) Mając na uwadze wysokie ryzyko przywracania cech użytkowych broni palnej pozbawionej cech użytkowych w nieodpowiedni sposób oraz w celu zwiększenia bezpieczeństwa w Unii, taką broń palną należy objąć zakresem stosowania dyrektywy 91/477/EWG. Należy wprowadzić definicję broni palnej pozbawionej cech użytkowych, odpowiadającą ogólnym zasadom pozbawiania broni palnej cech użytkowych zgodnie z Protokołem przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i handlowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, dołączonym do decyzji Rady 2014/164/UE ⁽¹⁾, która transponuje ten protokół do unijnych ram prawnych.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/164/UE z dnia 11 lutego 2014 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (Dz.U. L 89 z 25.3.2014, s. 7).

- (22) Broń palna zaprojektowana do celów wojskowych, na przykład AK47 i M16, której wyposażenie umożliwia działanie w oparciu o przełącznik trybu prowadzenia ognia, w przypadku gdy może być ona ręcznie przełączana między trybem samoczynnym i samopowtarzalnym, powinna być sklasyfikowana w kategorii A broni palnej, a tym samym zakazana do użytku cywilnego. Jeśli zostanie przerobiona na samopowtarzalną broń palną, powinna być sklasyfikowana w kategorii A pkt 6.
- (23) Niektóre rodzaje samopowtarzalnej broni palnej mogą być z łatwością przerabiane na samoczynną broń palną, co stwarza poważne zagrożenie bezpieczeństwa. Nawet bez takiego przerobienia niektóre rodzaje samopowtarzalnej broni palnej mogłyby być bardzo niebezpieczne, z uwagi na liczbę nabojów, jaką są w stanie pomieścić. Dlatego samopowtarzalna broń palna ze stałym mechanizmem ładującym umożliwiającym wystrzelenie wielu nabojów, a także samopowtarzalna broń palna w połączeniu z odłączalnym mechanizmem ładującym mogąca pomieścić wiele nabojów powinny być zakazane do użytku cywilnego. Sama możliwość dołączania mechanizmu ładującego o pojemności ponad 10 nabojów dla długiej broni palnej i 20 nabojów dla krótkiej broni palnej nie przesądza o konieczności sklasyfikowania broni palnej w określonej kategorii.
- (24) Bez uszczerbku dla możliwości odnawiania pozwoleń zgodnie z dyrektywą 91/477/EWG, samopowtarzalna broń palna, która wykorzystuje amunicję bocznego zapłonu, w tym o kalibrze 22 lub mniejszym, nie powinna być sklasyfikowana w kategorii A, chyba że dana broń palna została przerobiona z samoczynnej broni palnej.
- (25) Przepisy dyrektywy 91/477/EWG odnoszące się do europejskiej karty broni palnej jako głównego dokumentu potrzebnego strzelcom sportowym i innym osobom uprawnionym zgodnie z tą dyrektywą do prowadzenia działalności powinny zostać udosконаłone poprzez włączenie do jej odpowiednich przepisów odniesienia do broni palnej sklasyfikowanej w kategorii A, bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do wyboru stosowania bardziej rygorystycznych zasad.
- (26) Przedmioty, które mają wygląd broni palnej („replika”), lecz zostały wytworzone w sposób uniemożliwiający ich przerobienie tak, aby miały śrut, kulę lub pocisk w wyniku działania palnego materiału miotającego, nie powinny być objęte zakresem stosowania dyrektywy 91/477/EWG.
- (27) W przypadku gdy państwa członkowskie posiadają krajowe przepisy regulujące broń zabytkową, broń ta nie podlega dyrektywie 91/477/EWG. Reprodukce broni zabytkowej nie mają jednak takiego samego znaczenia historycznego ani powiązanej z nim wartości i mogą być wykonane przy użyciu nowoczesnych technik, które mogą zwiększyć ich trwałość i dokładność. Dlatego też takie reprodukcje powinny zostać objęte zakresem stosowania dyrektywy 91/477/EWG. Dyrektywa 91/477/EWG nie ma zastosowania do innych rzeczy, takich jak urządzenia do airsoftu, które nie odpowiadają definicji broni palnej i w związku z tym nie są regulowane tą dyrektywą.
- (28) W celu poprawy funkcjonowania wymiany informacji między państwami członkowskimi byłoby pomocne, gdyby Komisja mogła ocenić niezbędne elementy systemu w celu wsparcia takiej wymiany informacji zawartych w skomputeryzowanych systemach rejestracji danych w poszczególnych państwach członkowskich, włącznie z oceną wykonalności umożliwienia każdemu państwu członkowskiemu dostępu do takiego systemu. System ten może wykorzystywać moduł systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („IMI”) ustanowionego na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 ⁽¹⁾, specjalnie dostosowany do broni palnej. Taka wymiana informacji między państwami członkowskimi powinna odbywać się zgodnie z przepisami dotyczącymi ochrony danych osobowych określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽²⁾. W przypadku gdy właściwy organ potrzebuje dostępu do rejestrów karnych osoby ubiegającej się o pozwolenie na nabycie lub posiadanie broni palnej, organ ten powinien mieć możliwość uzyskania takich informacji zgodnie z decyzją ramową Rady 2009/315/WSiSW ⁽³⁾. Do oceny Komisji, w stosownych przypadkach, mógłby zostać dołączony wniosek ustawodawczy uwzględniający istniejące instrumenty dotyczące wymiany informacji.
- (29) W celu zapewnienia odpowiedniej wymiany między państwami członkowskimi drogą elektroniczną informacji na temat wydanych pozwoleń na transfer broni palnej do innego państwa członkowskiego oraz odrzuconych wniosków o pozwolenia na nabycie lub posiadanie broni palnej, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylające decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja ramowa Rady 2009/315/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie organizacji wymiany informacji pochodzących z rejestru karnego pomiędzy państwami członkowskimi (Dz.U. L 93 z 7.4.2009, s. 23).

ustanawiania przepisów umożliwiających państwom członkowskim stworzenie takiego systemu wymiany informacji. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

- (30) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾.
- (31) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych oraz jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (32) Do przetwarzania danych osobowych w ramach dyrektywy 91/477/EWG powinno mieć zastosowanie rozporządzenie (UE) 2016/679. W przypadku gdy dane osobowe gromadzone na mocy dyrektywy 91/477/EWG są przetwarzane w celach zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania lub ścigania czynów zabronionych lub wykonywania kar, organy przetwarzające te dane powinny przestrzegać przepisów przyjętych na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 ⁽³⁾.
- (33) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (34) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 91/477/EWG.
- (35) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsza dyrektywa oraz dyrektywa 91/477/EWG stanowią rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁴⁾, które wchodzą w zakres obszarów, o których mowa w art. 1 decyzji Rady 1999/437/WE ⁽⁵⁾.
- (36) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsza dyrektywa i dyrektywa 91/477/EWG stanowią rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁶⁾, które wchodzą w zakres obszarów, o których mowa art. 1 decyzji Rady 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ⁽⁷⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia decyzji ramowej Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁷⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

- (37) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsza dyrektywa i dyrektywa 91/477/EWG stanowią rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽¹⁾, które wchodzą w zakres obszarów, o których mowa w art. 1 decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE ⁽²⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 91/477/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) »broń palna« oznacza każdą przenośną broń lufową, która miota, jest przeznaczona do miotania lub może zostać przerobiona tak, aby miotała śrut, kulę lub pocisk w wyniku działania palnego materiału miotającego, chyba że jest wyłączona z zakresu tej definicji z jednego z powodów wymienionych w załączniku I sekcja III. Broń palna została sklasyfikowana w załączniku I sekcja II.

Przedmiot uznaje się za możliwy do przerobienia tak, aby miotał śrut, kulę lub pocisk w wyniku działania palnego materiału miotającego, jeżeli:

- a) ma wygląd broni palnej; oraz
- b) ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może zostać przerobiony w tym celu;
- 2) »istotny komponent« oznacza lufę, szkielet, komorę zamkową, w tym, w stosownych przypadkach, górną i dolną komorę zamkową, suwadło, bębenek, trzon lub zatrzask zamkowy, które, będąc osobnymi przedmiotami, włączone są do kategorii broni palnej, w której są lub mają zostać osadzone;
- 3) »amunicja« oznacza nabój scalony lub jego komponenty, w tym łuski, spłonki, proch, kule lub pociski, używane w broni palnej, pod warunkiem że komponenty te również są objęte wymogiem uzyskania pozwolenia w danym państwie członkowskim;
- 4) »broń alarmowa i sygnałowa« oznacza urządzenia z uchwytem na nabój, przeznaczone wyłącznie do strzelania ślepymi nabojami oraz do wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji czynnych lub pirotechnicznych naboju sygnałowych i których nie można przerobić tak, aby miotały śrut, kulę lub pocisk w wyniku działania palnego materiału miotającego;
- 5) »broń salutacyjna i akustyczna« oznacza broń palną, która została specjalnie przerobiona do strzelania wyłącznie ślepymi nabojami, do takiego użytku jak w przedstawieniach teatralnych, sesjach fotograficznych, filmach i programach telewizyjnych, rekonstrukcjach historycznych, paradach, wydarzeniach sportowych i szkoleniach;
- 6) »broń palna pozbawiona cech użytkowych« oznacza broń palną, którą uczyniono trwale niezdatną do użytku w wyniku pozbawienia jej cech użytkowych poprzez zapewnienia, aby wszystkie istotne komponenty danej broni palnej stały się trwale niezdatne do użytku i niemożliwe do usunięcia, zastąpienia lub modyfikacji w sposób, który umożliwiłby przywrócenie broni palnej cech użytkowych w jakikolwiek sposób;
- 7) »muzeum« oznacza stałą i publicznie dostępną instytucję służącą społeczeństwu i jego rozwojowi, która nabywa, konserwuje, bada i wystawia broń palną, istotne komponenty lub amunicję w celach historycznych, kulturalnych, naukowych, technicznych, edukacyjnych, związanych z dziedzictwem lub rekreacją, która to instytucja została uznana za muzeum przez dane państwo członkowskie;

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽²⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

- 8) »kolekcjoner« oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną zajmującą się gromadzeniem i konserwacją broni palnej, istotnych komponentów lub amunicji w celach historycznych, kulturalnych, naukowych, technicznych, edukacyjnych lub związanych z dziedzictwem, która to osoba została uznana za kolekcjonera przez dane państwo członkowskie;
- 9) »sprzedawca« oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, której zawód lub działalność gospodarcza polega w całości lub w części na jednej z poniższych:
- a) wytwarzanie, handel, wymiana, wypożyczanie, naprawa, modyfikacja lub przeróbka broni palnej lub jej istotnych komponentów;
 - b) wytwarzanie, handel, wymiana, modyfikacja lub przeróbka amunicji.;
- 10) »pośrednik« oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną inną niż sprzedawca, której zawód lub działalność gospodarcza polega w całości lub w części na jednej z poniższych:
- a) negocjowanie lub organizowanie transakcji kupna, sprzedaży lub dostawy broni palnej, istotnych komponentów lub amunicji;
 - b) organizowanie transferu broni palnej, istotnych komponentów lub amunicji w państwie członkowskim, z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego, z państwa członkowskiego do państwa trzeciego lub z państwa trzeciego do państwa członkowskiego;
- 11) »nielegalne wytwarzanie« oznacza wytwarzanie lub montowanie broni palnej, jej istotnych komponentów i amunicji:
- a) z jakichkolwiek istotnych komponentów takiej broni palnej będących przedmiotem nielegalnego obrotu;
 - b) bez pozwolenia wydanego zgodnie z art. 4 przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ma miejsce wytwarzanie lub montaż; lub
 - c) bez oznakowania broni palnej przy jej wytwarzaniu zgodnie z art. 4;
- 12) »nielegalny obrót« oznacza nabycie, sprzedaż, dostawę, przemieszczenie lub transfer broni palnej, jej istotnych komponentów lub amunicji z lub przez terytorium jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego, jeżeli żadne z danych państw członkowskich nie wydało na to pozwolenia zgodnie z niniejszą dyrektywą lub jeżeli broń palna, istotne komponenty lub amunicja nie są oznakowane zgodnie z art. 4;
- 13) »śledzenie« oznacza systematyczne śledzenie losów broni palnej oraz, w miarę możliwości, jej istotnych komponentów i amunicji od wytwórcy do nabywcy w celu udzielania właściwym organom państw członkowskich pomocy w wykrywaniu, badaniu i analizowaniu procesów nielegalnego wytwarzania i nielegalnego obrotu.
2. Do celów niniejszej dyrektywy osobę uważa się za mającą miejsce zamieszkania w państwie wskazanym w adresie znajdującym się w dokumencie urzędowym wskazującym jej miejsce zamieszkania, takim jak paszport lub krajowy dowód osobisty, który przedstawia się właściwym organom państwa członkowskiego, sprzedawcy lub pośrednikowi podczas kontroli nabywania lub posiadania. Jeżeli paszport lub krajowy dowód osobisty danej osoby nie zawiera adresu, państwo miejsca zamieszkania danej osoby ustala się na podstawie innego urzędowego dowodu miejsca zamieszkania uznawanego przez dane państwo członkowskie.
3. »Europejska karta broni palnej« jest wydawana przez właściwe organy państwa członkowskiego na wniosek osoby, która w sposób zgodny z prawem weszła w posiadanie i używa broń palną. Jest ona ważna przez okres nieprzekraczający pięciu lat, który może zostać przedłużony, oraz zawiera informacje określone w załączniku II. Jest ona niezbywalna i zawiera informacje na temat broni posiadanej i używanej przez posiadacza karty. Musi ona zawsze znajdować się w posiadaniu osoby używającej broń palną, a wszelkie zmiany w stanie posiadania broni lub jej cechach, a także jej utratę lub kradzież, wpisuje się do karty.”;
- 2) art. 2 otrzymuje brzmienie:
- „Artykuł 2
1. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla stosowania przepisów prawa krajowego dotyczących noszenia broni, myślistwa lub strzelectwa sportowego, z użyciem broni zgodnie z prawem nabytej i posiadanej zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do nabywania ani posiadania broni i amunicji, zgodnie z prawem krajowym, przez siły zbrojne, policję lub organy publiczne. Nie ma ona również zastosowania do transferów regulowanych dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/43/WE (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/43/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie (Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 1).”;

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. W odniesieniu do broni palnej wytworzonej lub przywiezionej do Unii, począwszy od dnia 14 września 2018 r. państwa członkowskie zapewniają, aby każda taka broń palna lub każdy istotny komponent wprowadzone do obrotu:

- a) zostały opatrzone czytelnym, trwałym i niepowtarzalnym oznakowaniem, niezwłocznie po wytworzeniu i najpóźniej przed wprowadzeniem ich do obrotu lub niezwłocznie po przywozie do Unii; oraz
- b) zostały zarejestrowane zgodnie z niniejszą dyrektywą niezwłocznie po wytworzeniu i najpóźniej przed wprowadzeniem ich do obrotu lub niezwłocznie po przywozie do Unii.

2. Niepowtarzalne oznakowanie, o którym mowa w ust. 1 lit. a), obejmuje imię i nazwisko lub nazwę wytwórcy lub oznaczenie handlowe, państwo lub miejsce wytworzenia, numer seryjny i rok wytworzenia – jeśli nie został zawarty w numerze seryjnym – oraz model, o ile to możliwe. Pozostaje to bez uszczerbku dla umieszczenia znaku towarowego wytwórcy. W przypadku gdy istotny komponent jest zbyt mały, aby oznakować go zgodnie z niniejszym artykułem, zostaje on oznakowany co najmniej numerem seryjnym lub kodem alfanumerycznym bądź cyfrowym.

Wymogi w zakresie oznakowania broni palnej lub istotnych komponentów, które mają szczególne znaczenie historyczne, określa się zgodnie z prawem krajowym.

Państwa członkowskie zapewniają oznakowanie każdego podstawowego opakowania pełnej amunicji w taki sposób, by wskazać nazwę wytwórcy, numer identyfikacyjny partii, kaliber i typ amunicji.

Do celów, o których mowa w ust. 1 oraz w niniejszym ustępie, państwa członkowskie mogą wybrać stosowanie postanowień Konwencji o wzajemnym uznawaniu oznakowania broni strzeleckiej z dnia 1 lipca 1969 r.

Ponadto państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku transferu broni palnej lub jej istotnych komponentów pochodzących z zapasów rządowych do stałego użytku cywilnego zostały one opatrzone niepowtarzalnym oznakowaniem, jak określono w ust. 1, umożliwiającym identyfikację podmiotu przekazującego.

2a. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające specyfikacje techniczne dotyczące oznakowania. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13b ust. 2.

3. Każde państwo członkowskie ustanawia system regulujący działalność sprzedawców i pośredników. System taki obejmuje co najmniej następujące środki:

- a) rejestrację sprzedawców i pośredników działających na terytorium danego państwa członkowskiego;
- b) koncesje lub pozwolenia na prowadzenie działalności przez sprzedawców i pośredników na terytorium danego państwa członkowskiego; oraz
- c) kontrolę rzetelności prywatnej i zawodowej oraz odpowiednich umiejętności danego sprzedawcy lub pośrednika. W przypadku osoby prawnej kontrola ta dotyczy zarówno osoby prawnej, jak i osoby fizycznej lub osób fizycznych, które kierują przedsiębiorstwem.”;

b) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W takim systemie rejestracji danych zapisuje się wszystkie informacje dotyczące broni palnej konieczne w celu śledzenia i identyfikacji tej broni palnej, w tym:

- a) typ, markę, model, kaliber i numer seryjny każdej jednostki broni palnej oraz oznakowanie umieszczone na szkielecie lub komorze zamkowej jako niepowtarzalne oznakowanie zgodnie z ust. 1, które służy jako niepowtarzalny identyfikator każdej jednostki broni palnej;
- b) numer seryjny lub niepowtarzalne oznakowanie umieszczone na istotnych komponentach, w przypadku gdy różni się od oznakowania na szkielecie lub komorze zamkowej każdej jednostki broni palnej;
- c) imiona i nazwiska lub nazwy oraz adresy dostawców i osób nabywających lub posiadających broń palną, wraz z odpowiednią datą lub datami; oraz
- d) wszelkie przeróbki lub modyfikacje broni palnej powodujące zmianę jej kategorii lub podkategorii, w tym autoryzowane pozbawienie cech użytkowych lub zniszczenie broni palnej oraz odpowiednią datę lub daty.

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy zachowywały w systemie rejestracji danych rejestr dotyczący broni palnej i istotnych komponentów, łącznie z powiązanymi danymi osobowymi, przez okres 30 lat po zniszczeniu danej broni palnej lub danych istotnych komponentów.

Możliwość dostępu do rejestrów broni palnej i istotnych komponentów, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, oraz do powiązanych danych osobowych mają:

- a) organy właściwe w sprawach udzielania lub cofania pozwoleń, o których mowa w art. 6 lub 7, lub organy właściwe do prowadzenia postępowania celnego, przez okres 10 lat po zniszczeniu danej broni palnej lub danych istotnych komponentów; oraz
- b) organy właściwe w sprawach dotyczących zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania lub ścigania czynów zabronionych lub wykonywania kar, przez okres 30 lat po zniszczeniu danej broni palnej lub danych istotnych komponentów.

Państwa członkowskie zapewniają, aby dane osobowe były usuwane z systemów rejestracji danych po upływie okresów określonych w akapicie drugim i trzecim. Pozostaje to bez uszczerbku dla przypadków, gdy konkretne dane osobowe zostały przekazane organowi właściwemu do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania lub ścigania czynów zabronionych lub wykonywania kar i są wykorzystywane w tym konkretnym kontekście, lub innym organom właściwym do podobnych celów przewidzianych w prawie krajowym. W takich przypadkach przetwarzanie takich danych przez właściwe organy reguluje prawo krajowe danego państwa członkowskiego, z zachowaniem pełnej zgodności z prawem Unii, w szczególności przepisy dotyczące ochrony danych.”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W okresie prowadzenia działalności sprzedawcy i pośrednicy zobowiązani są do prowadzenia ewidencji, w której zapisuje się każdą jednostkę broni palnej i każdy istotny komponent objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, które otrzymali lub zbyli, wraz ze szczegółowymi danymi umożliwiającymi identyfikację i śledzenie danej broni palnej lub danego istotnego komponentu, w szczególności typ, markę, model, kaliber i numer seryjny oraz imiona i nazwiska lub nazwy oraz adresy dostawców i osób nabywających je.

Po zakończeniu działalności sprzedawcy i pośrednicy przekazują tę ewidencję krajowym organom odpowiedzialnym za systemy rejestracji danych przewidziane w akapicie pierwszym.

Państwa członkowskie zapewniają, aby sprzedawcy i pośrednicy mający siedzibę na ich terytorium bez zbędnej zwłoki zgłaszali właściwym organom krajowym transakcje dotyczące broni palnej lub istotnych komponentów, aby sprzedawcy i pośrednicy posiadali połączenie elektroniczne z tymi organami do celów takiego zgłaszania oraz aby systemy rejestracji danych były aktualizowane natychmiast po otrzymaniu informacji dotyczących takich transakcji.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie zapewniają, aby w danej chwili każdą broń palną można było przyporządkować do jej właściciela.”;

4) art. 4a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4a

Bez uszczerbku dla art. 3, państwa członkowskie zezwalają na nabycie i posiadanie broni palnej wyłącznie osobom, które otrzymały pozwolenie, lub – w odniesieniu do broni palnej sklasyfikowanej w kategorii C – osobom, które są specjalnie upoważnione do nabycia i posiadania takiej broni palnej zgodnie z prawem krajowym.”;

5) uchyla się art. 4b;

6) art. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 5

1. Bez uszczerbku dla art. 3, państwa członkowskie zezwalają na nabycie i posiadanie broni palnej wyłącznie osobom, które przedstawiają ważną przyczynę i które:

- a) ukończyły 18 rok życia, z wyjątkiem nabycia, innego niż w drodze zakupu, i posiadania broni palnej do celów myślistwa i strzelectwa sportowego, pod warunkiem że w tym przypadku osoby poniżej 18 roku życia posiadają zgodę rodziców lub są pod opieką rodzica lub osoby dorosłej posiadającej ważne pozwolenie na broń palną lub do celów łowieckich, lub znajdują się na terenie licencjonowanego ośrodka szkoleniowego lub innego zatwierdzonego ośrodka, a rodzic lub osoba dorosła posiadająca ważne pozwolenie na broń palną lub do celów łowieckich przyjmuje odpowiedzialność za należyte przechowywanie zgodnie z art. 5a; oraz
- b) nie wydają się stanowić zagrożenia dla samych siebie lub innych, dla porządku publicznego lub dla bezpieczeństwa publicznego; karalność za popełnione umyślnie przestępstwo z użyciem przemocy uznaje się za element wskazujący na takie zagrożenie.

2. Państwa członkowskie muszą posiadać system monitorowania, z którego mogą korzystać stale lub okresowo, w celu zapewnienia, aby warunki udzielania pozwolenia ustanowione w prawie krajowym były spełniane przez cały okres obowiązywania pozwolenia, oraz, między innymi, aby odpowiednie informacje medyczne i psychologiczne były poddane ocenie. Szczegółowe zasady ustanawia się zgodnie z prawem krajowym.

W przypadku gdy którykolwiek z warunków udzielenia pozwolenia przestaje być spełniony, państwa członkowskie cofają odnośne pozwolenie.

Państwa członkowskie nie mogą zabronić osobie zamieszkującej na ich terytorium posiadania broni palnej, która została nabyta w innym państwie członkowskim, chyba że zabraniają nabywania broni palnej tego samego typu na swoim terytorium.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby pozwolenie na nabycie oraz pozwolenie na posiadanie broni palnej sklasyfikowanej w kategorii B zostało cofnięte, jeżeli stwierdzono, że osoba, której wydano pozwolenie, znajduje się w posiadaniu mechanizmu ładującego, który można dołączyć do samopowtarzalnej broni palnej centralnego zapłonu lub do powtarzalnej broni palnej centralnego zapłonu, który to mechanizm:

- a) może pomieścić ponad 20 nabojów; lub
- b) w przypadku długiej broni palnej – może pomieścić ponad 10 nabojów,

chyba że osobie tej wydano pozwolenie na podstawie art. 6 lub pozwolenie, które zostało potwierdzone, odnowione lub przedłużone na podstawie art. 7 ust. 4a.

Artykuł 5a

Aby zminimalizować ryzyko dostępu osób nieuprawnionych do broni palnej i amunicji państwa członkowskie określają zasady dotyczące właściwego nadzoru nad bronią palną i amunicją oraz zasady ich należytego przechowywania w bezpieczny sposób. Broń palna i amunicja do niej nie mogą być łatwo dostępne razem. Należyty nadzór w takich przypadkach oznacza, że osoba posiadająca w sposób zgodny z prawem daną broń palną lub daną amunicję ma nad nią kontrolę podczas jej transportu i użytkowania. Poziom nadzór w odniesieniu do zasad należytego przechowywania musi odpowiadać liczbie i kategorii danej broni palnej i danej amunicji.

Artykuł 5b

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach dotyczących nabycia i sprzedaży broni palnej, istotnych komponentów lub amunicji sklasyfikowanych w kategoriach A, B lub C, na podstawie umów zawieranych na odległość zdefiniowanych w art. 2 pkt 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE (*), tożsamość, a w wymaganych przypadkach również pozwolenie nabywcy broni palnej, istotnych komponentów lub amunicji, były weryfikowane przed dostarczeniem lub najpóźniej w chwili dostarczenia ich tej osobie przez:

- a) koncesjonowanego lub uprawnionego sprzedawcę lub pośrednika; lub
- b) organ publiczny lub przedstawiciela tego organu.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

Artykuł 6

1. Bez uszczerbku art. 2 ust. 2, państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki, aby zakazać nabywania i posiadania broni palnej, istotnych komponentów i amunicji sklasyfikowanych w kategorii A. Państwa członkowskie zapewniają, aby ta broń palna, istotne komponenty i amunicja, które w sposób niezgodny z prawem znajdują się w posiadaniu z naruszeniem tego zakazu, zostały skonfiskowane.

2. W celu ochrony bezpieczeństwa infrastruktury krytycznej, żeglugi handlowej, konwojów wysokiej wartości oraz ważnych obiektów, a także w celach obrony narodowej, celach edukacyjnych, kulturowych, badawczych i historycznych, oraz bez uszczerbku dla ust. 1, właściwe organy krajowe mogą wydawać, w indywidualnych, wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach, pozwolenia na broń palną, istotne komponenty i amunicję sklasyfikowane w kategorii A, jeżeli nie jest to sprzeczne z bezpieczeństwem publicznym lub porządkiem publicznym.

3. Państwa członkowskie mogą w szczególnych indywidualnych, wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach zadecydować o wydawaniu kolekcjonerom pozwoleń na nabycie i posiadanie broni palnej, istotnych komponentów i amunicji sklasyfikowanych w kategorii A, pod warunkiem spełnienia rygorystycznych warunków w zakresie bezpieczeństwa, w tym wykazania przed właściwymi organami krajowymi, że podjęto środki w celu wyeliminowania wszelkich zagrożeń dla bezpieczeństwa publicznego lub porządku publicznego oraz że dana broń palna, dane istotne komponenty i dana amunicja są przechowywane w sposób zapewniający poziom bezpieczeństwa proporcjonalny do zagrożeń związanych z nieuprawnionym dostępem do takich przedmiotów.

Państwa członkowskie zapewniają, aby kolekcjonerów, którym wydano pozwolenia zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu, można było zidentyfikować w systemie rejestracji danych, o którym mowa w art. 4. Tacy uprawnieni kolekcjonerzy są zobowiązani do prowadzenia ewidencji obejmującej wszelką posiadaną przez nich broń palną sklasyfikowaną w kategorii A oraz zapewnienia właściwym organom krajowym dostępu do tej ewidencji. Państwa członkowskie ustanawiają odpowiedni system monitorowania w odniesieniu do takich uprawnionych kolekcjonerów, biorąc pod uwagę wszystkie istotne czynniki.

4. Państwa członkowskie mogą wydawać pozwolenia sprzedawcom lub pośrednikom, w ramach ich działalności zawodowej, na nabycie, wytwarzanie, pozbawianie cech użytkowych, naprawę, dostawę, transfer i posiadanie broni palnej, istotnych komponentów i amunicji sklasyfikowanych w kategorii A, pod warunkiem spełnienia rygorystycznych warunków w zakresie bezpieczeństwa.

5. Państwa członkowskie mogą wydawać pozwolenia muzeom na nabycie i posiadanie broni palnej, istotnych komponentów i amunicji sklasyfikowanych w kategorii A, pod warunkiem spełnienia rygorystycznych warunków w zakresie bezpieczeństwa.

6. Państwa członkowskie mogą wydawać pozwolenia strzelcom sportowym na nabycie i posiadanie samopowtarzalnej broni palnej sklasyfikowanej w kategorii A pkt 6 lub 7, pod warunkiem spełnienia następujących warunków:

- a) zadowalający wynik oceny odpowiednich informacji uzyskanych w wyniku stosowania art. 5 ust. 2;
- b) dostarczenie dowodu, że dany strzelec sportowy aktywnie przygotowuje się do zawodów lub uczestniczy w zawodach strzeleckich uznawanych przez uznaną urzędowo organizację strzelectwa sportowego danego państwa członkowskiego lub przez ustanowioną na szczeblu międzynarodowym i uznaną urzędowo federację strzelectwa sportowego; oraz

- c) przedstawienie zaświadczenia z uznanej urzędowo organizacji strzelectwa sportowego, potwierdzające, że:
- (i) strzelec sportowy jest członkiem klubu strzeleckiego i regularnie uprawia w nim strzelectwo sportowe co najmniej od 12 miesięcy; oraz
 - (ii) dana broń palna wypełnia specyfikacje wymagane dla dyscypliny strzeleckiej uznanej przez ustanowioną na szczeblu międzynarodowym i uznaną urzędowo federację strzelectwa sportowego.

W odniesieniu do broni palnej sklasyfikowanej w kategorii A pkt 6 państwa członkowskie, które stosują system wojskowy oparty na poborze powszechnym i w których przez 50 ostatnich lat obowiązywał system transferu wojskowej broni palnej na rzecz osób opuszczających armię po wypełnieniu obowiązku wojskowego, mogą wydawać takim osobom, jako strzelcom sportowym, pozwolenia na zatrzymanie jednej jednostki broni palnej używanej w trakcie obowiązkowej służby wojskowej. Odpowiedni organ publiczny przekształca tę broń palną w samopowtarzalną broń palną i okresowo sprawdza, czy osoby posługujące się taką bronią palną nie stanowią zagrożenia dla bezpieczeństwa publicznego. Zastosowanie mają przepisy akapitu pierwszego lit. a), b) i c).

7. Pozwolenia wydane na podstawie niniejszego artykułu podlegają okresowemu przeglądowi w odstępach nieprzekraczających pięciu lat.”;

7) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Pozwolenie na posiadanie broni palnej podlega okresowemu przeglądowi w odstępach nieprzekraczających pięciu lat. Pozwolenie może zostać odnowione lub przedłużone, jeżeli warunki, na podstawie których zostało wydane, są nadal spełniane.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o potwierdzeniu, odnowieniu lub przedłużeniu pozwolenia na samopowtarzalną broń palną sklasyfikowaną w kategorii A pkt 6, 7 lub 8 w odniesieniu do broni palnej, która była sklasyfikowana w kategorii B, oraz nabytą w sposób zgodny z prawem i zarejestrowaną przed dniem 13 czerwca 2017 r., z zastrzeżeniem pozostałych warunków określonych w niniejszej dyrektywie. Ponadto państwa członkowskie mogą zezwolić na nabycie takiej broni palnej przez inne osoby uprawnione przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą, zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/853 (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/853 z dnia 17 maja 2017 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz.U. L 137 z 24.5.2017, s. 22)”;

8) art. 8 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli państwo członkowskie zakazuje nabywania i posiadania na swoim terytorium broni palnej sklasyfikowanej w kategoriach B lub C lub uzależnia jej nabycie i posiadanie od uzyskania pozwolenia, informuje o tym pozostałe państwa członkowskie, które umieszczają wyraźne oświadczenie na ten temat w każdej wydawanej przez siebie europejskiej karcie broni palnej dla tej broni, zgodnie z art. 12 ust. 2.”;

9) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Zasady dotyczące nabywania i posiadania amunicji muszą być takie same jak zasady dotyczące posiadania broni palnej, do której przeznaczona jest ta amunicja.

Na nabycie mechanizmów ładujących do samopowtarzalnej broni palnej centralnego zapłonu, które mogą pomieścić ponad 20 nabojów lub ponad 10 nabojów w przypadku długiej broni palnej, zezwala się jedynie osobom, którym wydano pozwolenie na podstawie art. 6 lub pozwolenie, które zostało potwierdzone, odnowione lub przedłużone na podstawie art. 7 ust. 4a.

2. Sprzedawcy i pośrednicy mogą odmówić zawarcia jakiejkolwiek transakcji nabycia amunicji scalonej lub komponentów amunicji, jeśli mają uzasadnione podejrzenia co do takiej transakcji z uwagi na jej charakter lub wielkość, oraz zgłaszają każdą próbę dokonania takiej transakcji właściwym organom.”;

10) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 10a

1. Państwa członkowskie podejmują środki w celu zapewnienia, aby urządzenia z uchwytem na nabój, które są przeznaczone wyłącznie do strzelania ślepymi nabojami, do wystrzeliwania substancji drażniących i innych substancji czynnych lub do strzelania pirotechnicznymi nabojami sygnalizacyjnymi, nie mogły być przerobione w celu miotania śrutu, kuli lub pocisku w wyniku działania palnego materiału miotającego.
2. Państwa członkowskie klasyfikują jako broń palną urządzenia z uchwytem na nabój, które są przeznaczone wyłącznie do strzelania ślepymi nabojami, do wystrzeliwania substancji drażniących i innych substancji czynnych lub do strzelania pirotechnicznymi nabojami sygnalizacyjnymi i które mogą być przerobione w celu miotania śrutu, kuli lub pocisku w wyniku działania palnego materiału miotającego.
3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające specyfikacje techniczne dotyczące broni alarmowej i sygnałowej wytworzonej w Unii lub przywiezionej do Unii począwszy od dnia 14 września 2018 r. w celu zapewnienia, aby nie było możliwe przerabianie jej w celu miotania śrutu, kuli lub pocisku w wyniku działania palnego materiału miotającego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13b ust. 2. Komisja przyjmuje pierwszy taki akt wykonawczy do dnia 14 września 2018 r.

Artykuł 10b

1. Państwa członkowskie zapewniają weryfikację pozbawiania broni palnej cech użytkowych przez właściwy organ w celu zapewnienia, aby w wyniku modyfikacji dokonanych w broni palnej wszystkie jej istotne komponenty zostały trwale pozbawione możliwości funkcjonowania i aby niemożliwe było ich usunięcie, zastąpienie lub modyfikacja, w sposób, który pozwalałby na przywrócenie w jakikolwiek sposób cech użytkowych broni palnej. Państwa członkowskie zapewniają, w ramach tej weryfikacji, wydanie świadectwa z zapisem poświadczającym, że broń palna została pozbawiona cech użytkowych, oraz naniesienie w tym celu na broni palnej wyraźnie widocznego oznakowania.
2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające normy i techniki pozbawiania broni palnej cech użytkowych w celu zapewnienia, aby wszystkie istotne komponenty broni palnej zostały trwale pozbawione możliwości funkcjonowania i niemożliwe było ich usunięcie, zastąpienie lub modyfikacja, w sposób, który pozwalałby na przywrócenie w jakikolwiek sposób cech użytkowych broni palnej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13b ust. 2.
3. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 2, nie mają zastosowania do broni palnej pozbawionej cech użytkowych przed datą rozpoczęcia stosowania tych aktów wykonawczych, chyba że ta broń palna jest przedmiotem transferu do innego państwa członkowskiego lub jest wprowadzona do obrotu po tej dacie.
4. Państwa członkowskie mogą powiadomić Komisję w ciągu dwóch miesięcy po dniu 13 czerwca 2017 r. o swoich krajowych normach i technikach pozbawiania broni palnej cech użytkowych stosowanych przed dniem 8 kwietnia 2016 r., wraz z uzasadnieniem, z jakich powodów poziom bezpieczeństwa zapewniany przez te krajowe normy i techniki pozbawiania broni palnej cech użytkowych jest równoważny z poziomem zapewnianych przez normy i techniki pozbawiania broni palnej cech użytkowych określone w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403 (*) mającego zastosowanie w dniu 8 kwietnia 2016 r.
5. Gdy państwa członkowskie powiadomią Komisję zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, Komisja może najpóźniej w terminie 12 miesięcy po tym powiadomieniu przyjąć akty wykonawcze, w których decyduje, czy krajowe normy i techniki pozbawiania broni palnej cech użytkowych, których dotyczy powiadomienie, zapewniają pozbawienie broni palnej cech użytkowych z zachowaniem poziomu bezpieczeństwa równoważnego poziomowi zapewnionemu przez specyfikacje techniczne pozbawiania broni palnej cech użytkowych określone w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403 mającym zastosowanie w dniu 8 kwietnia 2016 r. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13b ust. 2.
6. Do dnia rozpoczęcia stosowania aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 5, każda broń palna pozbawiona cech użytkowych zgodnie z krajowymi normami i technikami pozbawiania broni palnej cech użytkowych stosowanymi przed dniem 8 kwietnia 2016 r., gdy jest ona przedmiotem transferu do innego państwa członkowskiego lub jest wprowadzana do obrotu, musi być zgodna ze specyfikacjami technicznymi pozbawiania broni palnej cech użytkowych określonymi w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/2403.
7. Broń palną pozbawioną cech użytkowych przed dniem 8 kwietnia 2016 r. zgodnie z krajowymi normami i technikami pozbawiania broni palnej cech użytkowych, co do których uznano, że zapewniają one poziom bezpieczeństwa równoważny poziomowi zapewnianemu przez specyfikacje techniczne pozbawiania broni palnej cech użytkowych określone w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/2403 mającym zastosowanie

w dniu 8 kwietnia 2016 r., uznaje się za broń palną pozbawioną cech użytkowych, w tym również w przypadku, gdy jest ona przedmiotem transferu do innego państwa członkowskiego lub jest wprowadzana do obrotu po dniu rozpoczęcia stosowania aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 5.

(*) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2403 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiające wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz.U. L 333 z 19.12.2015, s. 62).;

11) w tytule rozdziału 3 słowa „we Wspólnocie” zastępuje się słowami „w Unii”;

12) art. 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla art. 12, broń palna może być przedmiotem transferu z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego wyłącznie zgodnie z procedurą przewidzianą w niniejszym artykule. Procedura ta ma zastosowanie również do transferu broni palnej w wyniku sprzedaży na podstawie umowy zawartej na odległość w rozumieniu art. 2 pkt 7 dyrektywy 2011/83/UE.”;

13) w art. 12 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Niezależnie od ust. 1 myśliwi oraz uczestnicy rekonstrukcji historycznych, w odniesieniu do broni palnej sklasyfikowanej w kategorii C, oraz strzelcy sportowi, w odniesieniu do broni palnej skwalifikowanej w kategorii B lub C oraz broni palnej sklasyfikowanej w kategorii A, dla której wydano pozwolenie na podstawie art. 6 ust. 6 lub w odniesieniu do której potwierdzono, odnowiono lub przedłużono pozwolenie na podstawie art. 7 ust. 4a, mogą bez uprzedniego pozwolenia, o którym mowa w art. 11 ust. 2, być w posiadaniu jednej lub większej liczby jednostek broni palnej w czasie podróży przez dwa lub większą liczbę państw członkowskich w celu wykonywania swej działalności, pod warunkiem że:

a) posiadają przy sobie europejską kartę broni palnej, w której wymieniona jest taka broń palna; oraz

b) są w stanie uzasadnić powody swojej podróży, w szczególności poprzez przedstawienie zaproszenia lub innego dowodu działalności związanej z myślistwem, strzelectwem sportowym lub rekonstrukcją historyczną w docelowym państwie członkowskim.”;

b) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Odstępstwo to nie ma jednak zastosowania do podróży do państwa członkowskiego, które zgodnie z art. 8 ust. 3 zabrania nabywania i posiadania danej broni palnej albo wymaga w tym celu uzyskania pozwolenia. W takim przypadku do europejskiej karty broni palnej wpisuje się wyraźne oświadczenie. Państwa członkowskie mogą odmówić zastosowania tego odstępstwa w przypadku broni palnej sklasyfikowanej w kategorii A, na którą wydano pozwolenie na podstawie art. 6 ust. 6 lub w odniesieniu do której potwierdzono, odnowiono lub przedłużono pozwolenie na podstawie art. 7 ust. 4a.”;

14) w art. 13 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„4. Właściwe organy państw członkowskich wymieniają się drogą elektroniczną informacjami o wydanych pozwoleniach na transfer broni palnej do innego państwa członkowskiego oraz informacjami o odmowach wydania pozwolenia przewidzianych w art. 6 i 7, ze względów bezpieczeństwa lub z powodów związanych z wiarygodnością danej osoby.

5. Komisja zapewnia system wymiany informacji, o których mowa w niniejszym artykule.

Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 13a w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez określenie szczegółowych zasad systematycznej wymiany informacji drogą elektroniczną. Komisja przyjmie pierwszy taki akt delegowany do dnia 14 września 2018 r.”;

15) art. 13a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13a

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 13 ust. 5, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 13 czerwca 2017 r.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 13 ust. 5, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 13 ust. 5 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

16) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 13b

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (*).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;

17) w art. 15 ust. 1 słowo „Wspólnoty” zastępuje się słowem „Unii”;

18) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

Do dnia 14 września 2020 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy, wraz z oceną adekwatności jej przepisów, do którego w stosownych przypadkach dołącza wnioski ustawodawcze dotyczące w szczególności kategorii broni palnej przedstawionych w załączniku I oraz kwestii związanych z wdrażaniem systemu europejskiej karty broni palnej, oznakowaniem oraz wpływem nowych technologii, takich jak druk trójwymiarowy, stosowanie kodu QR i stosowanie identyfikacji radiowej (RFID).”;

19) w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

1) w części II wprowadza się następujące zmiany:

a) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Do celów niniejszej dyrektywy broń palna jest sklasyfikowana w poniższych kategoriach.”;

b) w pkt A wprowadza się następujące zmiany:

(i) skreśla się zdanie wprowadzające;

(ii) w kategorii A dodaje się punkty w brzmieniu:

„6. Samoczynna broń palna, która została przerobiona na samopowtarzalną broń palną, bez uszczerbku dla art. 7 ust. 4a.

7. Każdy z poniższych rodzajów samopowtarzalnej broni palnej centralnego zapłonu:
 - a) krótka broń palna, pozwalająca na wystrzeliwanie ponad 21 nabojów bez przeładowania, jeżeli:
 - (i) mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 20 nabojów stanowi część tej broni palnej; lub
 - (ii) odłączalny mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 20 nabojów jest do niej wprowadzony;
 - b) długa broń palna, pozwalająca na wystrzeliwanie ponad 11 nabojów bez przeładowania, jeżeli:
 - (i) mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 10 nabojów stanowi część tej broni palnej; lub
 - (ii) odłączalny mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 10 nabojów jest do niej wprowadzony.
8. Samopowtarzalna długa broń palna (tj. broń palna, która jest pierwotnie przeznaczona do strzelania z ramienia), którą można zmniejszyć do długości mniejszej niż 60 cm bez utraty funkcjonalności dzięki zastosowaniu kolby składanej lub teleskopowej lub kolby, którą można usunąć bez użycia narzędzi.
9. Każda broń palna w niniejszej kategorii, która została przerobiona na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych, lub na broń salutową lub akustyczną.”;

(iii) kategoria B otrzymuje brzmienie:

„Kategoria B – Broń palna, w przypadku której wymagane jest pozwolenie

1. Krótka broń palna powtarzalna.
2. Krótka broń palna jednostrzałowa centralnego zapłonu.
3. Krótka broń palna jednostrzałowa bocznego zapłonu, której całkowita długość nie przekracza 28 cm.
4. Samopowtarzalna długa broń palna, której mechanizm ładujący i komora mogą łącznie pomieścić więcej niż trzy naboje w przypadku broni palnej bocznego zapłonu, a ponad trzy, lecz mniej niż dwanaście nabojów w przypadku broni palnej centralnego zapłonu.
5. Samopowtarzalna krótka broń palna inna niż broń palna wymieniona w kategorii A pkt 7 lit. a).
6. Samopowtarzalna długa broń palna wymieniona w kategorii A pkt 7 lit. b), której mechanizm ładujący i komora nie mogą razem pomieścić więcej niż trzy naboje, w przypadku gdy mechanizm ładujący jest odłączalny lub w przypadku gdy nie jest pewne, czy broni tej nie można przerobić, za pomocą zwykłych narzędzi, na broń, której mechanizm ładujący i komora mogą pomieścić łącznie więcej niż trzy naboje.
7. Powtarzalna i samopowtarzalna długa broń palna z lufą o gładkim przewodzie, której długość nie przekracza 60 cm.
8. Każda broń palna w niniejszej kategorii, która została przerobiona na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych, lub na broń salutową lub akustyczną.
9. Samopowtarzalna broń palna do użytku cywilnego, która jest podobna do broni z mechanizmami automatycznymi, inna niż wymieniona w kategorii A pkt 6, 7 lub 8.”;

(iv) kategoria C otrzymuje brzmienie:

„Kategoria C – Broń palna i broń, w przypadku której wymagane jest oświadczenie

1. Powtarzalna długa broń palna inna niż wymieniona w kategorii B pkt 7.
2. Długa broń palna jednostrzałowa z lufą bruzdowaną.
3. Samopowtarzalna długa broń palna inna niż wymieniona w kategorii A lub B.
4. Jednostrzałowa krótka broń palna bocznego zapłonu, której całkowita długość przekracza 28 cm.

5. Każda broń palna w niniejszej kategorii, która została przerobiona na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych, lub na broń salutową lub akustyczną.
6. Broń palna sklasyfikowana w kategorii A lub B, lub w niniejszej kategorii, która została pozbawiona cech użytkowych zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2015/2403.
7. Jednostrzałowa długa broń palna z lufą o gładkim przewodzie, wprowadzana do obrotu począwszy od dnia 14 września 2018 r.”;

(v) uchyla się kategorię D;

c) uchyla się pkt B;

2) część III otrzymuje brzmienie:

„III. Do celów niniejszego załącznika przedmioty, które odpowiadają definicji »broni palnej« nie są objęte zakresem tej definicji, jeśli:

- a) są przeznaczone do alarmowania, sygnalizowania, ratowania życia, uboju zwierząt lub połowów ryb za pomocą harpuna lub do celów przemysłowych lub technicznych, pod warunkiem że mogą być wykorzystywane wyłącznie do zadeklarowanych celów;
- b) uznawane są za broń zabytkową, w przypadku gdy nie zostały włączone do kategorii określonych w części II oraz podlegają przepisom krajowym.

Do czasu zakończenia koordynacji w Unii państwa członkowskie mogą stosować swoje przepisy krajowe w odniesieniu do broni palnej wymienionej w niniejszej części.”;

20) w załączniku II lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) oświadczenia:

»Prawo podróżowania do innego państwa członkowskiego z jedną lub większą liczbą jednostek broni palnej sklasyfikowanych w kategoriach A, B lub C wymienionych w niniejszej karcie wymaga uprzedniego uzyskania jednego lub większej liczby pozwoleń wydawanych przez odwiedzane państwo członkowskie. Takie pozwolenia mogą zostać odnotowane w niniejszej karcie.

Upřednie pozwolenie, o którym mowa powyżej, nie jest co do zasady konieczne w celu odbycia podróży z bronią palną sklasyfikowaną w kategorii C z zamiarem jej wykorzystania w celach łowieckich lub podczas rekonstrukcji historycznej, lub z bronią sklasyfikowaną w kategorii A, B lub C w celu jej wykorzystania do strzelectwa sportowego, pod warunkiem że podróżny posiada przy sobie kartę broni palnej i może określić powód podróży.«

W przypadku gdy dane państwo członkowskie poinformowało pozostałe państwa członkowskie, zgodnie z art. 8 ust. 3, że posiadanie niektórych rodzajów broni palnej sklasyfikowanej w kategoriach B lub C jest zakazane lub wymaga pozwolenia, dodaje się jedno z następujących oświadczeń:

»Podróż do... (państwo(-a) przeznaczenia) z bronią palną... (identyfikacja) jest zakazana.«

»Podróż do... (państwo(-a) przeznaczenia) z bronią palną... (identyfikacja) wymaga uzyskania pozwolenia.«.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 14 września 2018 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 4 ust. 3 i 4 dyrektywy 91/477/EWG, zmienionej niniejszą dyrektywą, do dnia 14 grudnia 2019 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

3. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 1 i 2 zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

4. Niezależnie od ust. 1 państwa członkowskie mogą, w odniesieniu do broni palnej nabytej przed dniem 14 września 2018 r., zawiesić wymóg składania oświadczenia dotyczącego broni palnej sklasyfikowanej w kategorii C pkt 5, 6 lub 7 do dnia 14 marca 2021 r.
5. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 17 maja 2017 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
A. TAJANI
Przewodniczący

W imieniu Rady
C. ABELA
Przewodniczący

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenia w sprawie kontroli urzędowych)

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 95 z dnia 7 kwietnia 2017 r.)

1. W całym tekście rozporządzenia:

zamiast: „(UE) 2017/...”,

powinno być: „(UE) 2017/625”;

zamiast: „Dz.U. L ..., s. ...”,

powinno być: „Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1”.

2. Strona 95, w art. 135:

zamiast: „1. Dyrektywa 95/46/WE i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001 (*) mają zastosowanie w zakresie, w jakim informacje przetwarzane w systemie IMSOC zawierają dane osobowe w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 95/46/WE i art. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

[...]

(*) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).”,

powinno być: „1. Dyrektywa 95/46/WE i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001 (¹) mają zastosowanie w zakresie, w jakim informacje przetwarzane w systemie IMSOC zawierają dane osobowe w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 95/46/WE i art. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

[...]

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).”.

3. Strona 113, podpisy:

zamiast: „W imieniu Rady

...

Przewodniczący”,

powinno być: „W imieniu Rady

I. BORG

Przewodniczący”;

zamiast: „W imieniu Parlamentu Europejskiego

...

Przewodniczący”,

powinno być: „W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący”.

Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniającego dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 171 z 29 czerwca 2016 r.)

Strona 47, art. 42 ust. 2 lit. g) i h):

zamiast: „g) w odniesieniu do osoby fizycznej – maksymalne administracyjne sankcje pieniężne w wysokości (...)

h) w odniesieniu do osoby prawnej – maksymalne administracyjne sankcje pieniężne w wysokości (...)”,

powinno być: „g) w odniesieniu do osoby fizycznej – maksymalne administracyjne kary pieniężne w wysokości (...)

h) w odniesieniu do osoby prawnej – maksymalne administracyjne kary pieniężne w wysokości (...)”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL